STAR WARS

BOBA FETT

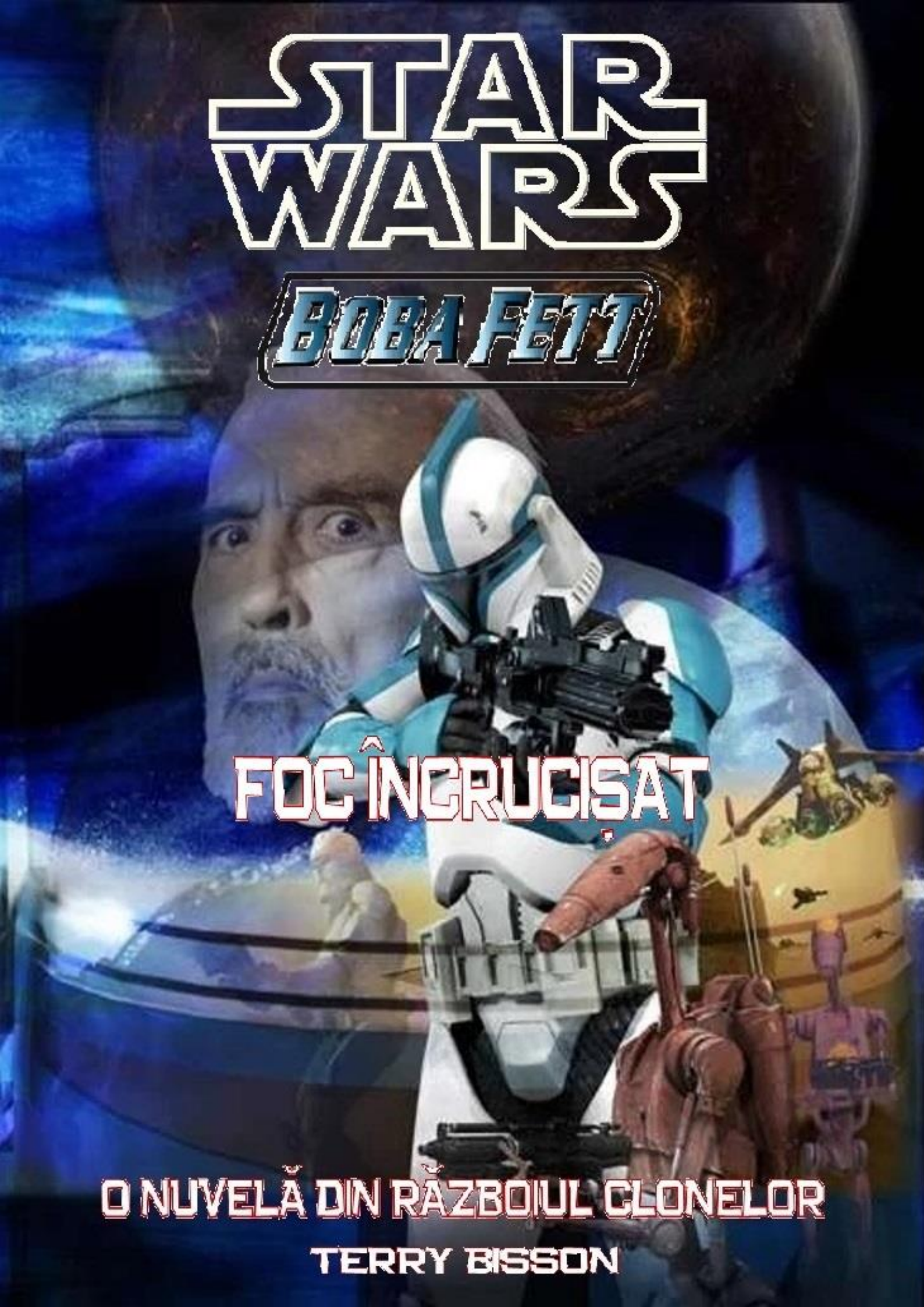

FOC ÎNCRUCIȘAT

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

TERRY BISSON

TERRY BISSON

BOBA FETT
FOC ÎNCRUCIȘAT

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Terry Bisson
Boba Fett
Book 2 – Crossfire
2002

TERRY BISSON

Născut pe 12 februarie 1942, Terry Bisson este un autor american de science fiction şi fantezie. Este cunoscut mai ales pentru nuvelele sale din universul *Star Wars* şi nu numai. Mai este cunoscut pentru novelizarea mai multor filme, inclusiv *Johnny Mnemonic*, *Virtuozitate*, *Al cincilea element*, *Galaxy Quest* şi *A şasea zi*.

Participă frecvent la programele lunare „SF în SF” din San Francisco.

Locuieşte în Oakland, California, împreună cu soția.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

— Alo!

Tăcere.

— Alo!?

Niciun răspuns. Coridorul din fața uşii sale era liniştit; Boba Fett era singur. Era bine. Boba era obişnuit să fie singur. De când îşi îngropase tatăl, el fusese singur – un copil de zece ani – împotriva galaxiei. Îi era dor de tatăl său, dar nu îl deranja să fie singur. Câteodată... Oarecum.

Vârr...

Se auzea mişcare! Boba alergă până la un cot al coridorului.

— Hei! Hei!

...Vârr...

Era doar un droid. Un droid mic, de dimensiunea unui pantof, tipul îngrijitor, care ştergea praful şi curăța încontinuu. În timp ce alte creaturi se agitau pe alte coridoare ale bârlogului subteran al Contelui, doar droidul îngrijitor intra pe acest hol. Asta explica de ce se simțea Boba atât de izolat. Dar nu explica de ce fusese adus aici şi ce urma să se întâmple cu el. Numai Contele putea explica asta.

Contele, un bărbat înalt, slab, puternic, cu zâmbet rece, era cunoscut sub numele de Tyranus – sau Dooku, în funcție de cel cu care vorbeai. Tatăl lui Boba, Jango Fett, lăsase instrucțiuni ca Boba să îl găsească pe Conte dacă i se întâmpla ceva. Se întâmplase ceva cu tatăl lui Boba. Fusese ucis într-o luptă cu un Jedi. Boba îşi îngropase tatăl pe planeta Geonosis. Se dusese pe planeta sa natală Kamino doar pentru a descoperi că nu mai era acasă. Cu tatăl său mort, nu mai exista securitate. Cu tatăl său mort, nu mai exista siguranță. Exista doar nevoia de evadare.

Tatăl lui Boba îi lăsase o carte. *Găseşte-l pe Tyranus*, spusese el, pentru a accesa creditele lui Jango şi pentru a găsi *autosuficiența*.

Asta i-a convenit lui Boba. Voia să învețe cum să devină un mare vânător de recompense la fel ca tatăl său. Pentru început avea nevoie de credite – apoi va câştiga mai mult. Dar Boba nu avusese timp să-l găsească pe Conte. Contele îl găsise primul, trimițând un vânător de recompense pe nume Aurra Sing să-l captureze pe Coruscant şi să-l aducă în această ascunzătoare subterană de pe Raxus Prime. Îi luase nava – *Sclav I* – ca plată. Dar nu îi explicase de ce îl dorea Contele pe Boba.

Numai Contele putea răspunde la întrebarea asta şi Boba nu-l putea găsi. Contele îl întâmpinase în această ascunzătoare – într-un fel – şi îi dăduse o cameră cu o masă, un scaun şi un pat. Boba se dusese imediat să doarmă, epuizat. Acum că era treaz, nu dădea de Conte nicăieri.

— Alo?

Niciun răspuns. Plimbându-se, Boba văzu camere pe jumătate goale sau pline cu echipamente misterioase, unele dintre ele încă în lăzi. Auzi sunete ciudate în depărtare. Voci, în mai multe limbi. Văzu siluete pe jumătate ascunse în timp ce se

strecurau pe coridoarele slab luminate, grăbindu-se pe după colțuri. Se întâmpla ceva. Dar ce? În mod clar, Contele voia să-l țină separat de ceilalți. Boba spera că asta se întâmpla doar pentru că urma să îl antreneze, urma să-l angajeze ca şi când l-ar fi angajat pe tatăl lui Boba. Asta era speranța lui.

Camera în care fusese repartizat Boba era vopsită în alb şi luminată de panouri strălucitoare aşezate pe tavan. Ca tot ce văzuse până acum în complex, era încropită la repezeală. În mod clar, Contele tocmai se mutase. Şi s-ar putea să nu plănuiască să stea mult timp. Boba ştia că vizuina era sub pământ – intrase printr-un deal, după ce fusese lăsat singur de Aurra Sing – dar asta era tot ce ştia. Era departe de lumea exterioară şi chiar şi mai departe de orice loc pe care îl cunoscuse vreodată. Era izolat. Contele controla totul. Boba ştia că nu poate sta în cameră toată ziua. Dacă aflase ceva din zilele cumplite de după moartea tatălui său, era că nu putea să ezite să ia măsuri. Boba continua să meargă pe holuri, ce duceau spre alte holuri slab luminate, cu vocile îndepărtate, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Cum îmi voi găsi drumul înapoi în camera mea? se întrebă Boba. Camera în care dormise era cea în care îşi lăsase geanta de zbor. Era singura lui proprietate, moştenire de la tatăl său. Îşi va face griji pentru asta mai târziu. *Mai întâi ceea ce este important*. Asta era o lecție pe care i-o predase tatăl său. Mai întâi trebuia să-l găsească pe Conte şi să afle ce se întâmpla.

— Alo?

O altă cameră goală. Dar stai… camera asta era diferită. Avea o fereastră.

Fereastra dădea spre un lac, înconjurat de păduri. Avea deasupra un cer albastru acoperit cu nori albi. Dar cum ar putea să fie aşa? Raxus Prime era cea mai toxică planetă din întreaga galaxie. Boba văzuse cerul, plin de fum; dealurile înalte pline cu grămezi de resturi şi gunoaie; apele uleioase înecate cu rămăşițe şi deşeuri. Tot ce se afla pe Raxus Prime era urât şi murdar. Deci, ce era lacul ăsta care se vedea pe fereastră? Fusese totul curățat în timp ce dormise? Sau fusese mutat în altă parte? Boba traversă camera spre fereastră. Tocmai era pe punctul de a încerca să o deschidă când auzi în spate o voce severă şi puternică.

— Nepermis.

Boba se întoarse. Cineva – sau ceva – stătea în pragul camerei, făcând spațiul gol să pară brusc plin. Era uriaş, cu capul chel şi reptilian încoronat cu o creastă ca o gheară. Purta o salopetă gri cu împletituri aurii şi nasturi. Gura lui largă era plină de prea mulți dinți pătrați mari, iar ochii lui mici erau reci.

— Nu permis, spuse din nou uriaşul din uşă, de data asta bătând în podea cu cizmele sale înalte şi grele. Pământul se cutremură sub declarația sa.

Boba simți un fior de frică şi îşi aminti cuvintele tatălui său: *Acceptă-ți teama ca pe prieten, dar niciodată să nu o arăți altora*. Îşi făcu vocea să pară dezinvoltă, aproape prietenoasă.

— Ce nu este permis? întrebă el.

— Ce nu e voie, veni răspunsul concis. Acum vino cu noi, tinere domn.

Noi? Era doar el, doar un singur uriaş. Dar asta era suficient.

— Să vin unde? întrebă Boba.

— Contele, gata să te vadă. Urmați-ne, vă rog.

Boba ştia că nu are de ales. Creatura nu avea de gând să se mişte până când Boba nu făcea aşa cum spusese el.

Capitolul 2

Boba îl urmă pe uriaş, trecând pe lângă alte uşi închise, până ajunseră la o uşă sculptată frumos, la capătul unui hol lung. Uriaşul bătu, apoi intră la un semnal pe care Boba nu îl auzise. Înăuntru, camera era mai mare decât celelalte. De asemenea, avea mobilier. Un birou cu picioare sculptate avea pe el un holoproiector. O unitate de comunicații holografice era pregătită pentru transmisii într-un colț al camerei. În spatele biroului era o fereastră înaltă. Fereastra dădea într-o altă direcție decât fereastra din cealaltă cameră, dar avea aceeaşi vedere, înconjurată de aceeaşi pădure. Ce se întâmplă aici? se întrebă Boba.

Un bărbat cu mantie lungă stătea la fereastră, privind afară. Se întoarse când Boba intră în cameră. Un zâmbet la fel de subțire şi la fel de ascuțit ca un pumnal îi încreți fața lungă şi îngustă, despicându-i în două barba albă. Cu o singură privire, Boba simți prezența întunericului. Era ceva mai mult decât forță. Era putere.

— Tânărul Boba Fett, spuse Contele cu o voce sonoră. Sper că ai dormit bine. Văd că ai găsit hainele curate lăsate lângă patul tău.

Boba dădu din cap, atingând cu degetul tunica aspră.

— Da, domnule.

— Şi mâncarea?

Boba dădu din nou din cap. Micul dejun nu însumase prea mult, ci doar o shuura[1]. Dar nu era pe cale să se plângă.

— Excelent, spuse Contele. Şi cred că l-ai cunoscut pe Cydon Prax. El mă ajută cu tot ce este nevoie.

Uriaşul hidos se înclină şi Boba se înclină înapoi. Tatăl său îl învățase să simtă un ucigaş atunci când îl vedea. Şi Prax arăta de parcă ar putea fi cu uşurință un ucigaş, dacă s-ar enerva. Şi Boba simțea o atingere de furie. Prax stătea acum în locul unde stătuse mai înainte tatăl lui Boba, alături de Conte.

— Prax va avea grijă de tine şi va avea grijă de nevoile tale, continuă Contele. Trebuie să-l anunți dacă doreşti ceva. Orice.

Boba dădu din cap.

— Da, domnule. Multumesc, domnule.

Voia să pară agreabil – aproape subordonat. Voia ca Prax să se gândească la el ca la un copil mic, ascultător. În acest fel, nici Prax, nici Contele nu vor şti ce-i trece cu adevărat prin cap.

— Odată cu nefericita moarte a tatălui tău, am fost încântat să-mi asum responsabilitatea pentru îngrijirea şi creşterea ta, spuse Contele. După cum ştii, fără îndoială, asta a fost ultima şi cea mai plăcută dorință a lui Jango Fett.

A fost? gândi Boba. Cuvintele Contelui erau amabile, dar de ce îi era vocea atât de rece?

— Am multe obligații care, din păcate, mă vor împiedica să-ți acord atenția mea totală, continuă Contele. Cu toate acestea, îți urez bun venit în camerele mele aici, pe Raxus Prime. S-ar putea să le găseşti puțin primitive. Suntem angajați aici într-un important proiect arheologic. Mă voi aştepta să îmi respecți regulile şi să nu stai în calea nimănui.

— Da, domnule, spuse Boba.

Era destul de uşor să mulțumeşti adulții. Tot ce trebuia să facă era să dea din cap şi să fie de acord.

— Bun. Zâmbetul Contelui era strălucitor şi rece ca un sloi de gheață. Cydon, lasă-ne.

---

[1] Shuura – fruct exotic de culoare galben cu crem, cu un gust suculent şi dulce.

Cydon Prax dădu din cap şi ieşi din cameră. Contele se apropie încet de Boba şi îl întrebă:

— Ai auzit vreodată de numele Tyranus?

Boba dădu din cap. Era o întrebare simplă, dar tonul Contelui era nefast.

— Poate că tatăl tău ți-a menționat asta în legătură cu munca sa de pe Kamino, când se ocupa de trupele clone. Cred că te-am auzit spunând că el şi cu mine suntem aceeaşi persoană. Când erai pe Geonosis, te-ai uitat la mine şi ai spus: *Nu este Tyranus?* Îți aduci aminte despre asta?

— Îmi amintesc, spuse Boba.

Unde dorea să ajungă? se întrebă el.

— Te-ai putea întreba, de ce ar avea cineva două nume, Tyranus şi Dooku? sugeră Contele cu blândețe.

— Am învățat de la tatăl meu să nu pun prea multe întrebări, spuse Boba.

Putea vedea în ochii Contelui că acesta era răspunsul corect.

— Excelent, spuse Contele. Tatăl tău a fost foarte discret. Cred că şi tu vei fi la fel.

— Da, spuse Boba, dorind să-l liniştească pe Conte.

— Un om util, tatăl tău, spuse Contele. Şi văd că eşti fiul tatălui tău. Sunt sigur că, cu o pregătire adecvată, vei fi la fel de util cândva.

— Da, domnule, spuse Boba.

Instruire! Acum ajungeau la ceea ce era interesant.

— De asemenea, tatăl meu mi-a lăsat un mesaj despre unele credite care i-au aparținut. A spus că mi le veți da.

— Ah, da, economiile lui Jango Fett. Presupun că, dacă te dovedeşti vrednic... dar vom discuta toate astea mai târziu, în seara asta.

— Mă voi dovedi vrednic! spuse Boba nerăbdător. Vreau să fiu un vânător de recompense bun, ca tatăl meu.

Dar contele nu-l mai asculta. Studia câteva imagini ciudate pe o holohartă. Îi întorsese atenția de la Boba, de parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Boba auzi uşa deschizându-se şi simți o strângere pe umăr.

— Vino cu noi, spuse Cydon Prax.

În timp ce era condus afară pe uşă, Boba îl auzi pe Conte din spatele lui, vorbind la dispozitivul său de comunicații.

— Continuă să sapi, spuse el cu glasul său înghețat. Extindeți căutare. Nu economisiți cheltuieli. Ceea ce căutăm este mai puternic decât vă puteți imagina.

Capitolul 3

În timp ce Boba îl urma pe Prax pe holurile lungi, înapoi în camera lui singuratică, se gândi cât de rece îl îndepărtase Contele. Pot avea încredere în el? Am de ales? Poate că nu avea să se dovedească a fi un prieten atât de bun, având în vedere ce spusese întotdeauna Jango Fett: *în viața unui vânător de recompense, nu există prieteni*. Boba ştia că acest lucru era, probabil, adevărat. Dar totuşi spera...

— Rămâi, aici, spuse Prax, când ajunse în cameră. Fără rătăcire. Nepermis.

Boba aprobă din cap şi închise uşa. Hainele sale originale erau înapoi, curate, pliate la picioarele patului. Se schimbă în ele, bucuros să scape de tunica aspră.

Geanta lui de zbor stătea pe podea lângă pat. Conținea tot ce deținea Boba, cu excepția navei tatălui său, *Sclav I*. Boba intenționa, pe deplin, să o recupereze. Între timp, geanta conținea toate bunurile sale lumeşti: o cască şi o carte.

Când Boba îşi îngropase tatăl cu armura pe Geonosis, păstrase casca de luptă cu zgârieturi. Era Mandaloriană. Boba o scoase din geanta de zbor şi o privi cu dor.

Fațeta era la fel de familiară, la fel de severă, şi, în felul ei ciudat, la fel de iubitoare ca trăsăturile reale ale tatălui său. De fapt, Boba începea să se teamă că va uita chipul tatălui său. Fațeta devenea mai familiară – acest chip dur, ca un T, cu o fantă pentru ochi în partea de sus. Boba puse casca lângă el şi scoase cartea.

Cartea aceea neagră conținea mesajele finale ale lui Jango Fett către fiul său. Uneori erau la fel, de la o zi la alta. Uneori se schimbau.

Cel mai recent mesaj fusese despre Conte, credite şi autosuficiență. Boba deschise cartea pentru a vedea dacă se schimbase. Se schimbase, dar numai puțin. Astăzi scria: *Autosuficiența o vei învăța de la Conte*.

Uneori cartea nu era de mare ajutor. Cum avea să învețe autosuficiența de la Conte, care nici măcar nu era interesat să vorbească cu el?

Boba avea multe întrebări. De ce era Contele atât de rece şi de neîncrezător? După ce sapa?

Dar era clar că dacă voia răspunsuri, trebuia să le găsească el însuşi – chiar dacă *rătăcirea* nu era permisă, potrivit lui Prax.

Închise cartea şi o puse la loc în geanta de zbor. Era timpul să exploreze. Boba strânse pumnul şi îl ținu în fața feței, făcând un jurământ.

Autosuficiența înseamnă să o faci singur! mormăi el.

Luă casca tatălui său – era singura sa deghizare posibilă, doar în caz că avea nevoie de una. Cu atenție, pe cât putea de în linişte, deschise uşa...

Capitolul 4

Boba privi la dreapta. Privi spre stânga. Cydon Prax nu se vedea.

Bine – era liber!

Îşi începu explorarea, rămânând aproape de perete, astfel încât să poată să se ascundă, dacă era necesar. Merse pe hol până la capăt, apoi dădu colțul; apoi, un alt colț – îndreptându-se mereu *spre* zgomotele şi agitația pe care le auzea la distanță.

Holurile din jurul camerei sale erau goale, dar cele aflate mai departe erau pline de zgomot şi activitate. Curând Boba se trezi împărțind coridoarele. Droizi de toate formele şi dimensiunile se agitau, transportând echipament în şi din camerele mici. Hârâiturile şi clicurile lor sunau aproape ca un limbaj.

Mai erau şi alte creaturi. Boba văzu în depărtare un războinic Geonosian înarmat cu un blaster sonic şi un Nemoidian în haine colorate, arătând supărat şi hărțuit. Întregul loc avea un aer temporar, provizoriu, ca un şantier de construcții. Pe jos era mizerie şi zidurile erau zgâriate, acolo unde fuseseră lovite şi răzuite. Era un miros ascuțit, fie de la aerul exterior, fie de la transpirația asemănătoare cu uleiul care sclipea pe membrele droizilor ocupați. Echipamentul din unele camere arăta de parcă ar fi fost pentru săpat sau forat. Cea mai mare parte era acoperită cu murdărie, dar unele era strălucitoare şi lucioase, de parcă nu ar fi fost încă folosite.

Şi sub el se auzea un zumzet scăzut, un zumzet constant de activitate. Boba auzi doi Nemoidieni vorbind despre *săpătură* şi *culegător*[2], dar trecură de un colț şi dispărură înainte ca el să poată auzi mai multe. Boba îşi făcu drum pe holuri, încercând să rămână cât se poate de invizibil. Învățase că era uşor pentru un tânăr de zece ani să fie invizibil, atâta timp cât nu stătea în drum. Droizii şi muncitorii erau cu toții atenți la sarcinile lor. Şi niciunul dintre ei nu ştia şi nu-i păsa cine este Boba, cu excepția lui Prax. Tot ce trebuia Boba să facă era să-l evite.

Aerul din coridor devenea tot mai rece. Mirosul toxic era mai puternic. În față, Boba văzu o deschidere mare spre exterior. Droizii şi muncitorii intrau şi ieşeau, unii purtând scule cu aspect ciudat, alții folosind vehicule terestre pătrate.

Încercă să privească mai bine când auzi o voce familiară:

— Dă-ne rezultate!

Acel sunet dur, bubuitor, îi era familiar. Cydon Prax? Boba nu riscă. Se strecură într-o cameră din apropiere şi se lipi de perete. Spre surprinderea lui, văzu o fereastră. Vederea era la fel ca cele pe care le văzuse mai devreme. Fereastra dădea spre un lac înconjurat de păduri, cu un cer senin albastru deasupra capului. Din nou, Boba se întrebă cum putea exista o asemenea vedere pe Raxus Prime. Şi de ce vederea era exact aceeaşi de fiecare dată când o vedea? Cum ar putea trei camere din locuri diferite să aibă aceeaşi vedere? Se apropie de fereastră şi întinse mâna să o atingă. Era moale, ca o perdea de plastic. De îndată ce o atinse, scena se schimbă. Acum vedea o apă strălucitoare, albastru-verzuie, care se prelingea pe nisipurile argintii. Atinse din nou geamul. Vedea vârfuri acoperite de zăpadă aflate pe o planetă înghețată.

Acum înțeleg! gândi Boba. Totul era un afişaj, o fereastră virtuală care arăta o scenă virtuală. O serie de iluzii instalate de Conte.

Boba atinse ecranul pentru ultima oară şi văzu aburul toxic eructând din grămezile de gunoi şi zgură, sub cerul de culoare roşiatică, pătat de fum. Asta era lumea reală – Raxus Prime. Priveliştile frumoase erau doar născociri.

---

[2] Este vorba despre *Culegătorul de Forță,* sursa de energie pentru Dark Reaper (Secerătorul Întunecat). *Culegătorul* era un dispozitiv care ucidea pe oricine era în raza sa de acțiune, golindu-l de Forță şi concentrând-o în unde care provocau daune masive oricărui obiect.

În depărtare se vedea un turn cu brațe uriaşe, care se mişca în sus şi în jos. Arăta ca un robot uriaş. Era real sau o iluzie? Boba nu-şi putea da seama. Aici, în vizuina Contelui, era imposibil să deosebeşti adevărul de minciună.

Dintr-o dată, Boba auzi pe hol sunet distinct de paşi – pasul greu al lui Prax, care patrula. În camera goală, nu avea unde să se ascundă. Boba se ținu aproape de perete, lângă uşă. Dacă Prax doar se uita, Boba era în siguranță. Dacă Prax intra înăuntru, era prins. Paşii se apropiară. Apoi se opriră. Chiar în afara camerei. Boba îşi ținu respirația. Uşa se deschise şi Prax băgă capul în cameră.

Fereastra este greşită, îşi dădu seama Boba. Era prea târziu. Nu exista nicio modalitate de a ascunde scena cu Raxus Prime. Prax se afla la doar de un metru distanță de Boba. Dacă întorcea capul, se termina totul. Pentru o secundă, totul rămase nemişcat. Apoi Prax mârâi şi scoase capul din cameră. Boba aşteptă câteva minute, până fu sigur că Prax dispăruse din nou. Apoi se strecură înapoi pe hol şi se îndreptă spre celelalte creaturi din apropierea ieşirii.

Boba rămase într-o parte şi privi pe uşa uriaşă. Prin negurile care se învârteau, văzu turnul pe care îl văzuse pe fereastră. Turnul era cu siguranță real. Era punctul central al întregii activități; drumul de pământ de la uşă la baza turnului era plin de vehicule, droizi şi muncitori care transportau echipamente, unii venind, iar alții plecând. Boba era fascinat. Asta trebuie să fie *săpătura* Contelui.

Pentru ce sapa? Contele făcuse să pară că era ceva foarte puternic... Ceea ce însemna că era ceva de care ar trebui să ştie un vânător de recompense.

Exista doar o singură modalitate de a afla adevărul.

Capitolul 5

Îh! Ce duhoare! Cerul era întunecat de la fumul învolburat; pământul era plin de grămezi de resturi şi gunoaie a mii de planete. Epavele răsucite a sutelor de nave prăbuşite se întindeau până departe. Aerul era aproape prea greu pentru a-l respira.

Din fericire, Boba adusese casca de luptă a tatălui său. O puse pe cap în timp ce o pornea pe drum, spre turn. Casca era surprinzător de uşoară şi îi uşura respirația; deşi nu era alimentată independent cu aer, filtrele sale eliminau cele mai rele dintre otrăvurile lui Raxus Prime.

Autosuficiența, gândi Boba, începe cu echipamentul potrivit.

Drumul se înclină, urcând pe o creastă de zgură care supura. Boba merse greoi pe el, cizmele alunecându-i pe terenul moale. În partea de sus, unde drumul despărțea creasta, se opri să se odihnească.

De aici putea vedea turnul mult mai bine. Era o macara. Brațele îi erau echipate cu burghie şi cuve, care se scufundau adânc în pământul lui Raxus Prime. Luminile din partea de sus a turnului luminau o groapă foarte mare, unde droizii şi muncitorii intrau şi ieşeau din vapori şi întuneric.

De jur împrejur erau ziduri şi arcade în ruină, ca rămăşițele unui mare oraş care fusese îngropat şi uitat, şi care era dezgropat din nou.

Boba coborî pe creastă până ajunse la marginea gropii uriaşe şi privi în jos. Maşinile de excavat la distanță şi droizii recuperatori zăngăneau şi se ciocneau de gunoaie, mult mai jos. Droizii *păianjen* bine înarmați stăteau de veghe la perimetrul gropii şi Boba văzu tancurile AAT[3] patrulând prin apropiere, planând deasupra solului. Dar nimeni nu părea interesat de el. Era foarte multă putere de foc pentru o gaură în pământ, în special pe planeta de gunoi a galaxiei. Boba se întrebă din nou ce putea fi atât de valoros, îngropat în mocirla şi noroiul lui Raxus Prime?

Ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea sa nerostită, o voce aspră spuse:

— Ne apropiem, nu?

Boba tresări. Nu-l văzuse pe şoferul Givin, care ieşise din vehiculul său de foraj şi urcase pentru a sta lângă el

— Bănuiesc că da, răspunse Boba.

Nu voia să recunoască că nu ştie despre ce era vorba.

— Era şi timpul. Şoferul muşcă o bucată de rădăcină de radni şi îi oferi şi lui Boba. Vrei să mesteci?

Boba îşi dădu seama că în casca lui, era luat drept adult. Un alt avantaj al moştenirii tatălui său.

— Nu, mulțumesc, nu mestec, spuse el. Apoi se aventură: Deci asta este... comoara?

— Comoară? râse Geonosianul şi scuipă în groapă. Numai dacă numeşti moartea o comoară. Nimeni nu ar trebui să ştie, dar Contele caută ceva numit *Culegător de Forță.*

Boba auzise de Forță. Jedii o foloseau, îi spusese tatăl său. Dar Contele nu era un Jedi.

— Dar nu mă băgați în seamă pe mine, spuse el, îndreptându-se înapoi spre maşina sa încărcată cu noroi. Eu doar lucrez aici.

— Verificare de securitate! spuse o voce dură, familiară, în depărtare.

Boba se ascunse în spatele unei stânci chiar când Cydon Prax păşi la vedere.

— Toate sistemele sunt securizate? întrebă Prax. Fără intruşi?

---

[3] Armored Assault Tank (AAT-1 sau AAT) – tanc repulsor de dimensiuni medii, utilizat în principal de Federația Comerțului şi Confederația Sistemelor Independente înainte de ascensiunea Imperiului.

— Cine ar pătrunde pe această planetă? întrebă şoferul, ridicându-se în scaun. Nu e chiar o staţiune.

— Fii cu ochii deschişi, mârâi Prax. Contele doreşte ca nimeni să nu-şi dea seama de săpăturile sale. Ai înţeles?

— Am înţeles, am înţeles, spuse şoferul.

Mai bine plec de aici, repede! gândi Boba. Prax l-ar putea recunoaşte, chiar şi în cască, din cauza dimensiunii sale. Aşteptă până când Prax dispăru din vedere, apoi o porni înapoi pe drum.

Problema era că drumul era prea expus, prea îngust. Prax putea apărea în orice moment. Boba decise să ia ceea ce spera că va fi o scurtătură. O cale intra printr-o epavă, pe care Boba credea că o văzuse apărând înapoi lângă baza Contelui.

După ce ieşi de pe drum şi ocoli câteva coturi, Boba îşi dădu seama că mersese deja prea departe. La fel ca majoritatea scurtăturilor, se dovedi a fi drumul mai lung.

Capitolul 6

Era greu. Sus pe o grămadă de zgură împuțită şi în jos pe alta. Boba încerca să țină marele turn drept în spatele lui şi lumina îndepărtată a uşii drept în față. Ăsta ar fi cel mai scurt, cel mai rapid traseu înapoi la vizuina subterană a lui Dooku.

Pământul împuțit îi înconjura cizmele unde era ud şi se prăbuşea într-un praf toxic acolo unde era uscat. Raxus Prime era toată numai ruine şi resturi. Boba trecu prin păduri de maşini sparte şi sârmă mărunțită. Escalada stânci de țesătură umedă, aruncată şi aluneca pe versanții abrupți de noroi. Aburul maro emana din grămezile înalte, în timp ce lichide urât mirositoare se revărsau pe părțile laterale.

Casca îl ajuta să respire, dar nu putea masca mirosul atmosferei nocive. Totuşi, Boba continuă. Nu avea de ales; trebuia să-l învingă pe Prax înapoi în vizuina Contelui. Altfel, Contele ar putea afla că i-a încălcat regulile şi s-a plimbat pe afară. Chiar dacă Boba nu era sigur ce descoperise. *Culegătorul de Forță?* Ce era aia?

— Uf!

Boba alunecă pe o bucată de gunoi deosebit de urât mirositoare şi se opri. Era la marginea unui iaz larg plin cu un lichid maroniu-verzui care scotea bule. Arăta foarte urât. De la suprafață se ridica o ceață care mirosea a ouă de rikknit[4] putrede. Cu excepția cazului în care Boba se întorcea, singura cale de trecere era prin iaz. Intră direct în lichid – primul pas, apoi altul. Lichidul urât se strecură peste carâmbul cizmelor, dar cui îi păsa? Boba nu avea de gând să lase nimic să-i stea în cale. Un vânător de recompense nu era întârziat de repulsie. Boba îşi scutură nămolul de pe cizme şi urcă pe o altă creastă abruptă de zgură care supura. Chiar şi prin cască, mirosul era groaznic. Dar, de sus, putea vedea că uşa luminată puternic a bârlogului Contelui se afla la doar câteva sute de metri depărtare. Aproape ajunsese! Nu mai era decât un alt iaz de traversat, dar acesta era mai lung şi mai îngust – de doar câțiva metri. Boba alunecă în jos o altă pantă cu noroi, până la margine. Iazul era înconjurat de ferigi urât mirositoare. Era de un verde mai strălucitor decât ultimul şi părea mai adânc. Mult mai adânc. Boba îşi adună curajul şi păşi peste margine, în ferigi. Ghetele i se scufundară în pământ. Mai păşi o dată şi se scufundă până la carâmb. Boba încercă să-şi libereze piciorul stâng; se scufundă şi mai adânc. Un alt pas, şi ajunse până la genunchi. Boba trecuse de jumătatea drumului, dar era blocat. Mâlul se simțea ca mâinile, trăgându-l în jos tot mai adânc.

Boba încercă să facă un pas înapoi, dar nu putu. În schimb, se scufundă mai adânc în mâlul verzui. Acum îi ajunsese până la talie. Încercă din nou să-şi elibereze picioarele, dar asta îl făcu să se scufunde şi mai adânc în nămolul puturos. Se scufundă repede până la gât. Ceața se ridica în masca lui şi cu greu mai putea să respire. Simțea o senzație de arsură în genunchi şi picioare. Se simțea de parcă ar fi fost dizolvat de un compus acid.

Sunt digerat!

Doar casca îi permitea să respire, să supraviețuiască. Părea să oprească scufundarea şi digestia pentru un anumit motiv. Dar pentru cât timp? Bărbia i se scufundă în noroi. Într-o clipă i se vor acoperi şi gura şi nasul. Masca era respinsă în mod clar de masa aceea oribilă... dar cât va mai dura asta?

Boba căută frenetic un mijloc de evadare. Văzu o bobină de sârmă ieşind dintr-o grămadă de zgură de pe cealaltă parte a iazului, dar era prea departe. Un băț

---

[4] Rikknit – crustaceu originar din New Plympto. Aveau opt până la doisprezece picioare şi trăiau în vârful copacilor *hiakk*. Rikknit făcea pânze pentru cuiburi şi depozitare. Femeile rikknit aveau saci ovulari conectați la abdomen. Nosaurienii îi îndepărtau pentru a recolta ouăle, care erau vândute în afara lumii ca delicatesă. De asemenea, recoltau saci de ovule şi le transformau într-o substanță ce provoca dependență numită *ji rikknit*.

se afla mai aproape, pe malul de sub fir, dar totuşi la îndemână. Stuful era de jur împrejur, dar era prea subțire şi fragil pentru a-i suporta greutatea.

Atunci Boba îşi aminti: autosuficiența. Însemna să folosească tot ceea ce era disponibil. Reuşi să scoată un braț din nămol şi apucă cel mai lung stuf pe care îl putu găsi, smulgându-l din rădăcini. Se simțea slab, chiar şi prin mănuşi. Îl folosi ca pe un cârlig lung şi flexibil pentru a prinde firul, trăgându-l peste noroi până când ajunse la îndemâna sa. Da! Firul se simțea foarte puternic. Boba îl înfăşură în jurul mâinii şi începu să tragă. Era aproape prea târziu. Ochii îi ardeau şi cu greu putea respira. Brațele îi erau slabe. Îşi adună toate puterile şi trase...

Sârma se desprinse din grămada de zgură. Dizlocă un mică munte, începând o mică alunecare de teren pe panta plină de zgură şi gunoaie. Apoi se strânse din nou. Se prinsese de ceva. Boba trase din nou, dar de data asta mai atent. Sârma abia era prinsă de marginea unei piese vechi de utilaj. Dacă aluneca, era terminat.

Asta era ultima lui şansă. Abia îndrăznind să respire, se trase spre țărmul iazului. Un picior era liber... apoi celălalt... Apucă o mână de stuf şi se scoase din lichidul puturos, pe țărmul instabil. Vai! Nămolul simplu nu i se mai păruse niciodată atât de bun înainte. Era liber. Se amestecă cu mulțimea de droizi, războinici şi muncitori care se strecurau pe uşa largă, luminată puternic. Nimeni nu-l băgă în seamă şi Prax nu se vedea nicăieri. Nici mizeria care-l acoperea nu-l dădea de gol. Mulți dintre ceilalți erau şi ei murdari, de la săpături.

Boba îşi scoase casca şi o şterse. Îi salvase viața, asta era sigur. Acum îşi dădu seama de ce era aşa de importantă pentru tatăl său... şi de ce va fi importantă pentru el. Boba se alătură muncitorilor *săpători* la duşul care aburea nămolul urât mirositor, îndepărtându-l de pe haine şi cizme, apoi le usca instantaneu. Acum nu trebuia decât să se întoarcă în camera lui şi nimeni nu avea să ştie că fusese afară.

Ieşi din duş, cu hainele deja uscate – şi se strâmbă de durere când o mână aspră şi puternică îi apucă umărul.

— Vino!

Vocea era inconfundabilă. Boba deschise gura pentru a-i explica că nu intenționase să încalce regulile, că era o greşeală. Dar ce rost avea? Cydon Prax nu-l asculta în timp ce îl târa pe Boba pe coridor, spre sanctuarul interior al Contelui.

Capitolul 7

Contele îşi încreți nasul arcuit fin.

— Va trebui să te spălăm, spuse el cu un ton descurajator.

Boba încercă să nu mai tremure. Ştia că e mai bine să nu-ți arăți niciodată frica. Ținea în mâini casca tatălui său.

— Tatăl tău nu te-a învățat prea bine, spuse Contele. Ți-ai băgat nasul acolo unde nu trebuia.

— Nu am văzut nimic, spuse Boba.

Simțea puterea Contelui transformându-se constant în mânie.

— Oh, chiar aşa?

Contele era disprețuitor; stătea în spatele biroului său, în fața *ferestrei* care arăta un lac albastru sub un cer albastru: orice altceva în afară de adevărata murdărie a lui Raxus Prime.

— Într-adevăr, spuse Boba. Abia am ieşit în fața uşii. Nu am mers departe.

— La urma urmei, poate că ar trebui să mă ocup de pregătirea ta, spuse Contele: Boba simți o speranță de moment. Dar speranța dispăru la următoarele cuvinte ale Contelui: Dacă aş face-o, primul lucru pe care te-aş învăța, ar fi cum să minți. Nu eşti foarte bun la asta.

— Îmi pare rău că v-am încălcat regulile, spuse Boba. Şi mai ales îmi pare rău că am fost prins.

— Îți pare rău? spuse Contele cu un rânjet calm şi rece. Mi-ai încălcat regulile. Şi asta nu este tot...

Nu e tot? Nu era suficient?

— Am decis că ştii prea multe într-un moment în care informațiile sunt o marfă valoroasă. Se întoarse către Cydon Prax, care stătea lângă uşă. Nu este ironic ca un băiețel să fie singurul care ştie un secret atât de mare?

Prax nu răspunse, desigur. Boba nu era sigur care era *marele secret* despre care nu trebuia să ştie. Dar remarca Contelui îi dădu o idee care spera să-i poată salva viața.

— Ce vă face să credeți că sunt singurul care ştie?

Contele ridică o sprânceană – cea mai mare surpriză pe care Boba şi-o putea imagina trădându-l pe Conte.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus, zise Boba. Încercă să-şi păstreze vocea calmă, rece, în stilul lui Jango Fett. Am spus deja altcuiva.

Acum avea atenția Contelui... abia.

— Pot să întreb cui? întrebă bătrânul.

— Ăsta e secretul meu, blufă Boba. Şi ea ştie cui să-l spună dacă mi se întâmplă ceva.

— Ea?

Boba auzi o uşoară undă de incertitudine.

— Vrei să insinuezi că este vânătorul de recompense Aurra Sing?

Boba inventa pe parcurs.

— Aurra Sing, spuse el.

— Tânăr prost. Mă amenințI?

— Nu, domnule. Vreau pur şi simplu ceea ce este al meu. Libertatea mea – şi creditele tatălui meu.

— Libertate? Credite? Ochii Contelui se aprinseră ca un foc rece. Nu mă târguiesc cu copiii. Mai ales cu cei care sunt o pacoste.

Am mers prea departe! îşi dădu seama Boba. Ultima lui şansă era pierdută.

— Cydon Prax, ştii ce să faci cu el.

Boba ştia că este inutil să reziste. Închise ochii când Cydon Prax îl ridică. Boba scăpă casca când fu prins de braţe. Vocea tatălui său îi veni în minte. *Dacă trebuie să mori, fă-o să însemne ceva.* Asta făcuse Jango Fett, luptând până în ultima clipă. Amintirea îl inspiră pe Boba. Se terminase cu rugămințile şi cu prefăcătoria. Orice avea să se întâmple, avea să înfrunte cu curajul fiului lui Jango Fett.

Deodată Contele ridică mâna. Pentru prima dată, Boba văzu îngrijorare autentică pe fața lui.

— Ce este, domnule? întrebă Prax.

— Ne-au găsit Jedi, răspunse Contele.

Boba se încordă să audă ceva dincolo de tăcerea din cameră. Cum de ştia Contele?

— Termină-l, apoi alătură-mi-te, spuse contele, în timp ce mâna lui părea să găsească instinctiv mânerul curbat al sabiei de lumină care sclipea sub mantie.

Buuum! O explozie zgudui podeaua. Luând repede holoemițătorul de pe birou, Contele părăsi camera. Ca la comandă, o a doua explozie zgudui camera. Fusese chiar mai apropiată. Din tavan începură să cadă pietricele mici. Cydon Prax ezită o clipă, iar strânsoarea lui Boba slăbi puțin când se uită după stăpânul său. Boba văzu o şansă. Împinse cu picioarele, cu toată puterea, în cel mai apropiat perete. Prax fu propulsat înapoi, în birou. Coatele lui Boba îl izbiră când ateriză pe el.

— Tu, neno...

Cuvintele lui Prax se pierdură într-o serie de explozii din exterior. Podeaua se ridică precum puntea unei nave aruncată de un val uriaş. Uşa se crăpă şi căzu la pământ. Sunetul focurilor de blaster şi a vocilor confuze umpleau aerul. Boba se aruncă şi se răsuci din mâna lui Prax. Îşi luă casca de luptă de pe podea de unde o scăpase. Şi apoi făcu ceea ce îl învățase tatăl său să facă ori de câte ori se afla într-o situație proastă, care nu era de aşteptat să se îmbunătățească.

O luă la fugă.

Capitolul 8

Coridorul cândva slab luminat era acum plin de lumină şi nu era de mirare! Ascunzătoarea subterană a Contelui fusese deschisă larg. Lipseau părți mari din acoperiş, iar Boba stătea în picioare deasupra a unei grămezi de moloz fumegând.

Ridică privirea. Cerul murdar al lui Raxus Prime era chiar mai murdar decât de obicei. Era plin de explozii, ce înfloreau ca nişte flori mortale. Zgomotul era asurzitor. Bătălia se dezlănțuise. Focul de blaster trecea pe lângă el. Sistemul de apărare automat al Contelui trăgea în aer salve rapide de laser, umplând aerul cu explozii şi nori de fum viu colorat. Printre nori, Boba văzu bombardierele care se apropiau. Purtau însemnele Republicii, cu opt spițe. Contele avusese dreptate – era un atac condus de Jedi! Navele de asalt ale Republicii descărcau trupe clone în armură lor de luptă albă strălucitoare. Ieşeau într-o ordine militară impresionantă prin grămezile de zgură, zdrobind apărarea Contelui.

Frații mei! gândi Boba cu dispreț. Tatăl său ajutase la crearea trupelor clone; Kaminoanii folosiseră materialul genetic al tatălui său pentru a crea milioane de clone. Atunci, de ce luptau de partea detestaților de Jedi – din nou? Droizii de luptă urmau ceea ce Boba recunoscu instantaneu ca fiind tancuri GAT, apropiindu-se din spatele soldaților clone – până când un Jedi pe un motospeeder apăru razant, secerându-i cu un foc mortal de lasere. Şi apoi apăru ceea ce părea a fi un nou tip de tanc, marcajele sale roşii revelatoare, indicând că aparținea Jedilor, trecând prin aceleaşi bălți împuțite cărora le supraviețuise Boba. Bombardierele Jedi se apropiau de ruinele care înconjurau turnul şi groapa. Un bombardier evită o rachetă; un altul fu lovit şi coborî în spirală pentru a se prăbuşi nevăzut peste orizont.

Da! Boba privea, fascinat. Ura ambele părți – şi pe Jedi şi pe Conte. Dar îi plăcea acțiunea. Era haos şi era chiar diversiunea de care avea nevoie pentru a reuşi să scape. Se uită în jos şi îşi văzu reflexia într-o baltă. Fața îi era din nou plină de murdărie, dar rânjea până la o urechi.

Orice era mai bine decât să fie prizonierul Contelui. Era liber! Boba auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse exact la timp pentru a vedea o navă spațială uriaşă ridicându-se din celălalt capăt al ascunzătorii Contelui. Era el, scăpând. Boba se întrebă dacă reuşise să găsească comoara întunecată după care venise pe Raxus Prime. Două nave de luptă Jedi apărură la orizont, pornind nerăbdătoare pe urmele navei Contelui. Urmăriții şi urmăritorii dispărură în norii groşi.

BUUUMMM! BUUUMMM!

Chiar dacă Contele fugise, sistemul său de apărare încă mai funcționa. Continua să tragă până când droizii săi sclavi erau morți sau laserele rămâneau fără energie. Boba îşi ținu capul jos când se târî printre dărâmături, în căutarea unei deschideri care să îl ducă înapoi în holurile ascunzătorii abandonate, unde trebuia să meargă ca să ia cartea tatălui său. Purtând casca pentru protecție, Boba se târî printr-o deschidere ruptă într-un perete. Coridoarele erau sufocate de fum şi moloz. Praful, exploziile, zgomotul, făceau totul dificil de văzut. Când îşi croi drum prin coridorul abandonat, Boba constată că simțea foarte puțină frică. Scăpase de cea mai rea soartă imaginabilă şi acum se simțea ca un om nou sau cel puțin ca un băiat nou. Ce se putea întâmpla cu el mai rău decât ceea ce reuşise să evite?

Văzu o uşă cu aspect familiar. Camera lui! Acolo se afla patul său, răsturnat de o explozie. Dar unde era geanta de zbor care fusese sub ea? Frenetic, Boba săpă prin dărâmături cu mâinile până când simți curba familiară a unui mâner. Trase, din ce în ce mai tare, până îl eliberă. Era în siguranță! Aruncă casca în geantă şi o sigilă. Cu soldații prin preajmă, era mai bine să păstreze ascunsă casca lui Jango Fett.

Capitolul 9

Boba se târî spre zona de aer liber – şi se trezi faţă în faţă cu un escadron de soldaţi clone care ţâşneau printre epave. De-ndată ce îl văzură pe Boba, îşi îndreptară blasterele spre el.

— Vino cu noi, spuse soldatul, întinzând o mână cu mănuşă albă.

Boba se întrebă dacă soldatul ştia cine este. Soldatul îi răspunse curând la această întrebare cu următoarele cuvinte:

— Eşti unul dintre orfani?

— Uh, sigur, răspunse Boba.

La urma urmei, era orfan.

— Numele părinţilor dispăruţi sau decedaţi.

— Ăăă – Teff, spuse Boba

— Orfan Teff, vârsta, te rog?

— Zece ani.

— Sub îndrumare, spuse soldatul clonă. Urmează-mă pentru a primi hrană şi adăpost.

Mâncare şi adăpost? Nu suna atât de rău. Boba nu avea încredere în Jedi, dar acest soldat clonă nu era un Jedi, chiar dacă, probabil, lucra pentru ei.

— Sigur, spuse Boba, ridicându-şi geanta de zbor şi observând numărul soldatului – CT-4/619.

Exploziile zguduiră clădirea. Chiar dacă scăpase Contele, lupta continua. Droizii sclavi continuau lupta – iar Boba era acum prins în focul încrucişat. Trupele clone acordară puţină atenţie exploziilor în timp ce îşi ridicau blasterele pentru a respinge Superdroizii de luptă.

Pentru o fracţiune de secundă, Boba simţi un ecou al trecutului – mişcările trupelor clone erau aproape exact la fel cu cele ale lui Jango Fett. Felul în care îşi ţineau puştile blaster. Felul în care întorceau capetele pentru a analiza lupta. Paşii lor silenţioşi. Îi instruise la fel de bine ca şi pe mine. Nu, chiar mai bine.

Boba ştia că trebuie să lase deoparte astfel de gânduri. Droizii de luptă atacau rândurile soldaţilor, trăgând fără încetare cu blasterele. Fuseseră programaţi să omoare sau să fie distruşi. Nu exista predare, nici retragere. Îşi îndreptaseră focul către soldaţi şi spre vârful intrării în ruine. Boba se feri chiar când uşa începu să se prăbuşească. Soldaţii dinăuntru muriră fără un sunet. Aerul fu brusc sufocat de praf. Ceilalţi soldaţi nu priviră înapoi.

O erupţie de foc de blaster lovi la picioarele lui Boba. Fusese cât pe ce să-l numerească. Un soldat de lângă el fu doborât din picioare, izbindu-se de moloz. Şi droizii erau sfâşiaţi de împuşcături. O baie de sânge – fără sânge. Boba nu avea unde să se ascundă. Nu avea nicio cale de a ieşi din situaţia asta.

Luă blasterul unui soldat căzut şi alese partea pentru care să lupte. Clonele erau singura lui şansă de a pleca de pe planetă. Trebuia să-i ajute să câştige. Boba nu mai luptase niciodată într-o bătălie. Ori de câte ori ţinuse un blaster în mână, tatăl său fusese lângă el. Privindu-l. Verificându-l. Dându-i instrucţiuni.

Boba se uită din nou la soldaţi, copiile tatălui său. Îşi ridică puşca la fel cum o ridicau ei pe a lor. Ochi comenzile unuia dintre droizii de luptă, apoi trase, fără ezitare. Droidul explodă în bucăţi.

Căzu un alt soldat – mai rămăseseră doar patru cu Boba. Auzea sunetul altor lupte din apropiere. Cine era câştigător? CT-4/619 sări – cu dexteritatea lui Jango Fett – către o platformă de excavare căzută. Boba înţelese imediat – protecţie. Când al doilea şi al treilea soldat alergară spre adăpost, Boba se ţinu pe urmele lor. Urmă al patrulea soldat dar fu tăiat de un baraj rapid de foc de blaster. Masca îi zbură

când lovi pământul. Boba ştia că, dacă privea, va vedea faţa tatălui său, replicată încă o dată în moarte. Nu se uită în urmă.

În schimb, se poziţionă lângă CT-4/619, ţintind cu puşca blaster, în timp ce soldaţii făceau o ultimă încercare de rezistenţă. Căzu un droid de luptă. Apoi altul. Totuşi, nu era suficient. Mai rămăseseră cel puţin o duzină.

CT-4/619 nu ezita. Nu se uită la Boba. Nu spuse niciun cuvânt. Îşi păstra concentrarea. Îşi păstra scopul. Boba ştia bine concentrarea aceea.

Boba trase din nou. Rată. Droidul trase şi el, făcând o gaură în instalaţia de excavare – singura protecţie rămasă. Mai căzură doi droizi. Dar restul droizilor nu se descurajară. Îşi ţintiseră cu toţii focul asupra celui de-al treilea soldat atunci când acesta se poziţiona pentru a trage cu blasterul. Nu avu nicio şansă.

Asta-i, gândi Boba. Nu mai există cale de scăpare.

Cu coada ochiului, văzu o altă siluetă care se apropia. Nu era o clonă. Nici vreun droid. Era o femelă Bothan, mică şi cu barbă. Purtând haine de Jedi. Cu o mişcare calculată şi rapidă, femela Jedi îşi activă sabia de lumină şi începu să respingă focurile droizilor. În timp ce droizii îşi întorceau atacul asupra ei, Boba şi ceilalţi doi soldaţi clone rămaşi aveau o şansă. Droizii începură să cadă. Femela Jedi îi distrugea în mod expert cu propriile lor focuri de blaster.

Clonele rămase deschiseră focul cu o precizie rece. Şi Boba făcu la fel. Nu era la fel de experimentat sau la fel de focusat ca fraţii săi clone. Dar avea o dorinţă de supravieţuire pe care ei nu i-o puteau egala. Focul dinspre droizi încetini... apoi se opri. Nu mai rămăsese niciunul. Boba privi pentru a vedea reacţia femelei Jedi – dar ea plecase deja. Plecase către următoarea luptă pentru a finaliza invazia.

În cele din urmă, tunurile laser tăcură. Unele dintre bombardiere părăsiră perimetrul, misiunea lor fiind terminată. Câteva încă mai dădeau ocoluri, supraveghind rămăşiţele forţei de atac. Jedii şi soldaţii clone pieptănau terenul pentru a găsi supravieţuitori – şi prizonieri. CT-4/619 îl conduse pe Boba. Nu era timp să se oprească şi să jelească morţii. Nu existau felicitări, nici expresii de uşurare. Doar sarcina de îndeplinit – revenirea la navă, terminarea misiunii.

Trecură peste dărâmăturile fumegânde spre un bombardier lucios, care se întrezărea prin ceaţa învolburată şi împuţită. Boba îl urmă hotărât pe soldat. Chiar dacă pica în mâinile Jedilor, merita să iasă din strânsoarea lui Raxus Prim.

CT-4/619 îi luă lui Boba puşca blaster în timp ce urca la bordul navei – dar din fericire i se permise să-şi păstreze geanta. Boba îl urmă pe soldat în zona carlingii. Soldatul trecu pe scaunul pilotului şi Boba se aşeză pe un alt scaun.

— Nu-i pentru tine, spuse soldatul. Este pentru partenerul meu, CT-5/501. Deţinuţii stau pe podea. O să-i aşteptăm aici şi pe ceilalţi.

Boba nu era pe punctul de a protesta. Se aşeză pe geanta de zbor în timp ce soldatul pornea vehiculul. Unde era mancarea? se întrebă Boba. Deodată îşi dădu seama cât de înfrigurat, de flămând şi de obosit era. Bombardierul părea îngrozitor de confortabil, chiar şi cu podeaua lui din duroţel.

Încă mai auzea ultimele sunete de explozii şi ordinele care se dădeau prin comunicatorul bombardierului, dar dintr-un motiv ciudat, se simţea în siguranţă. Ştia că supravieţuise.

— Imposibil!

Boba deschise ochii. Oare adormise?

Pe ecranul din cabină era o faţă. Ochii furioşi, violeţi, priveau de sub părul lung blond cenuşiu. Avea o barbă colorată în crem, împletită în puncte. Dar nu chipul îl deranja pe Boba, nici măcar vocea dură şi solicitantă. Era uniforma.

Chiar dacă această Jedi tocmai îi salvase viaţa lui Boba, era totuşi inamicul. Boba ştia că nu trebuie să uite asta.

— Imposibil! spuse din nou Jediul. Nu există orfani umanoizi pe Raxus Prime, ci doar Jawa. Planeta nu este altceva decât o ghenă toxică.

— Cu toate astea, Generale Glynn-Beti, spuse CT-4/619. Am salvat unul şi l-am adus în bombardier, conform instrucţiunilor.

— Aduceți-l şi pune-l la un loc cu ceilalți, atunci. Îl vom verifica la fel ca pe restul.

Boba încercă să nu-şi arate emoția din față. Soldații erau destul de uşor de păcălit; sau poate că nu le păsa. Dar Jedii vor vedea prin înşelătoria lui. Îl căutau; aproape că fusese reținut pe Coruscant. Începuse să creadă că era mai bine să rămână pe Raxus Prime, aşa toxică cum era.

Dar stai! Noua înțelepciune a lui Boba preluă conducerea. Jedii credeau că este orfan de război. Va fi pus împreună cu alți orfani, aşa cum spusese ea. Dacă şi-ar ține gura închisă, ar obține hrană, adăpost – şi transport pe o altă planetă, de unde ar putea începe căutarea lui Aurra Sing şi a lui *Sclav I*.

Autosuficiența se referea la utilizarea oportunităților care se prezentau. Jedii îşi dorea orfani – deci Boba Fett va fi Orfanul Teff!

Capitolul 10

Boba se uită la ecranul îngust, în timp ce puternicul bombardier se ridica deasupra grămezilor de zgură ale lui Raxus Prime şi pătrundea în nori. Se bucura să vadă cât mai puțin din cea mai toxică planetă a galaxiei! O navă de luptă droidă se apropie de ei, dar turela automată a navei îl ochi şi îl anihilă cu un foc de turbolaser. Jos, luptele continuau în timp ce soldații clone anihilau droizii sclavi şi îşi continuau munca în complexul Contelui. În timp ce îi privea pe soldații clone care conlucrau pentru a zbura cu nava, Boba simți o undă de gelozie: dorea să fie la comenzile unei nave. Îi era dor să zboare; era tot ceea ce îi plăcuse sau dorise vreodată să facă.

— Intrăm pe orbită înaltă, spuse CT-5/501. Solicit permisiunea de apropiere de *Candaserri*.

— Permisiunea acordată.

Clonele lucrau bine împreună, abia vorbind între ele în timp ce executau sarcinile de manevrare şi comunicații. Zburau cu îndemânare, evitând focul inamic şi luând decizii precise, dar fără vreo bucurie sau vreun stil special. Boba le găsea fascinante, dar uşor respingătoare. Erau prea ciudați. Erau frații lui, deşi nu ştiau asta. La fel ca el, erau clone ale lui Jango Fett, dar se maturizaseră de două ori mai repede decât era normal. Arătau şi acționau ca la douăzeci de ani, nu zece.

Maturizarea lor grăbită şi alte inginerii însemnau că interesele şi entuziasmul lor erau foarte înguste. Nu părea să ştie de frică şi nici să aibă emoții. Nu erau deloc interesați de Boba, ceea ce lui îi convenea. Cu cât vedea mai puțini tipi dintr-ăştia, cu atât mai bine. Boba se retrase într-un colț din spate al cabinei şi deschise cartea neagră pe care i-o lăsase tatăl său. Avea nevoie de un sfat. Avea nevoie să simtă că nu era complet singur. Dar nu exista niciun mesaj nou. Doar mesajul care îl adusese aici: *Autosuficiența o vei învăța de la Conte*.

Contele care dorise să-l omoare? Care furase creditele tatălui său şi îl înşelase şi îl trădase? Da. Boba înțelese brusc ce însemna mesajul criptic al tatălui său.

Contele îl învățase pe Boba să nu mai aibă încredere în nimeni. Contele îl învățase că nu se poate baza decât pe el însuşi. Contele îl învățase *autosuficiența*. Şi cu asta veni încrederea. Boba se întoarse spre fereastra cabinei. Stele! Îl întâmpinau ca nişte vechi prietene, cu o bucurie acerbă. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră pe Raxus Prime, care era atât de poluată încât stelele nu erau niciodată vizibile. Spațiul, oricât de rece şi gol, se simțea ca acasă. Bombardierul se ridică în tăcere prin vid până când apăru o navă de asalt – mai întâi ca un punct de lumină singuratic, îndepărtat, unul printre milioane; apoi ca o galaxie, rotindu-se încet; apoi în formă de pumnal, din ce în ce mai mare, împodobită cu zeci de turbo lasere.

— Esta minunată, spuse Boba. Care este numele ei?

Era cea mai mare navă pe care o văzuse vreodată – la fel de mare ca un oraş, plutind în spațiu.

— Nava spațială Candaserri, raportă CT-4/619. Navă de trupe ale Republicii, din clasa *Acclamator*. Şapte sute cincizeci şi doi de metri lungime. Echipaj, şapte sute, militari şi personal de sprijin, cincisprezece mii cinci sute.

— Şi Jedi? întrebă Boba.

— Doar câțiva. Ei comandă, de obicei sunt pe puntea de comandă.

— Ceva nume?

Boba se întrebă dacă i-ar include pe nenorociții de Obi-Wan Kenobi sau Mace Windu, care îl ucisese pe tatăl său.

— Glynn-Beti este Generalul Jedi care lucrează cu noi, spuse CT-4/619. O vei întâlni pe ea sau pe Padawanul ei, care se ocupă de orfani, de asemenea.

— Padawan?

— Un elev Padawan este ucenic Jedi.

O, gândi Boba, amintindu-şi de tânărul Jedi, Anakin Skywalker, care fusese şi el prezent la moartea lui Jango Fett. Boba simți un amestec de entuziasm şi teamă când se apropiau de cala de andocare din spatele lui Candaserri. În spatele hublourilor şi a ferestrelor puteau fi văzute siluete minuscule: membrii echipajului care îşi îndeplineau îndatoririle, trupe clone antrenându-se. Şi undeva, pe punte, probabil, detestații Jedi. Boba ştia se va confrunta în curând cu un test sever. Dacă va putea să-şi ascundă adevărata identitate, Jedi l-ar putea ajuta ducându-l departe de Raxus Prime. Apoi ar putea începe sarcina de a o urmări pe Aurra Sing şi de a-şi recupera nava furată – pe *Sclav I*.

După alte câteva manevre, erau gata să aterizeze. Presurizatoarele şuierară, rampele se lăsară în jos, uşile se deschiseră. Boba îi urmă pe cei doi soldați clonați într-un spațiu imens, închis. Cala de andocare din spate era plină de bombardiere şi nave de luptă, aliniate în rânduri ordonate. Soldații clonați se plimbau printre ele, câte patru sau câte şase, păzindu-le sau întreținându-le – era greu pentru Boba să spună ce anume făceau. Auzi paşi apropiindu-se.

— Unde este orfanul? strigă o voce serioasă. Să-l vedem!

— Aici, spuse CT-4/619.

Boba văzu apropiindu-se doi Jedi în robe. Amândoi erau mici, nu mai înalți decât el. Asta era. Boba se întoarse spre CT-4/619 şi CT-5/501. Îl salvaseră de pe Raxus Prime. Voia să-şi ia rămas bun şi să le mulțumească. Dar ei plecaseră deja.

Erau aceia, în grupul clonelor care deserveau nava de luptă din clasa *Cord*? Sau erau printre cei patru care ieşeau pe uşă în formație?

Nu exista nicio modalitate de a-i diferenția; soldații arătau cu toții exact la fel.

— Orfan Teff?

Boba dădu din cap, privind în jos. Jediul care stătea în fața lui avea o înălțime de doar un metru şi jumătate, dar radia putere şi comandă. Boba ar fi simțit asta chiar şi fără să o fi văzut în acțiune pe câmpul de luptă. Avea ochii violeți şi barba ascuțită. Boba nu era surprins de barbă. Ştia că este Bothană şi toți Botanii, masculi şi femele, deopotrivă, aveau barbă.

Jedi cel tânăr, Padawanul, avea trei ochi şi coarne, dar cu aspect prietenos.

— Nu ne aşteptam să găsim orfani pe Raxus Prime, spuse Jedi mai în vârstă. Sunt Glynn-Beti. Acesta este Padawanul meu, Ulu Ulix.

Jediul mai tânăr se înclină. Boba se înclină înapoi.

— Eşti sigur că eşti orfan şi nu spion separatist? întrebă Glynn-Beti aspru. Nu păru să aştepte un răspuns. Teff, da? Ai grijă ce spui, Teff! Cum ai ajuns pe Raxus Prime?

Boba îşi puse mâinile la spate, ca să nu se vadă că tremurau. Era mai greu decât crezuse!

— Vorbeşte, Orfan Teff! Care sunt numele părinților tăi? Ce ai în geanta aia? Deschide-o, te rog.

Boba intră în panică. Dacă deschidea geanta de zbor şi Jedii vedeau casca de luptă Mandaloriană, vor şti că este fiul lui Jango Fett. L-ar aresta imediat. Nu ştia ce să facă. *Autosuficiență*, nu mă lăsa chiar acum! În loc să deschidă geanta, Boba decise să izbucnească în lacrimi. Îşi acoperi fața cu mâinile şi începu să suspine.

— Na belea! spuse Glynn-Beti, vizibil incomodată. Ulu, du-l în Sala Orfanilor. Dar opriți-vă mai întâi la băile bacta – pute a Raxus Prime şi cine ştie ce boli sunt pe acolo.

Se întoarse pe tocurile mici şi ascuțite şi plecă.

— Vino cu mine, Teff, spuse Padawanul, blând, punând un braț în jurul umărului lui Boba. Nu plânge. O să-ți aducem câteva haine curate şi ceva de mâncare. Te vei simți mai bine după aceea, îți promit. Nu pari a fi un spion şi vom asculta povestea ta mai târziu.

Boba îşi trase nasul în timp ce îl urma pe Ulu Ulix. Îşi ținu fața acoperită pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente. A mers! gândi el.

Capitolul 11

Boba îşi dădu seama că a face o baie în bacta era una dintre cele mai intense experienţe din galaxie. Respira printr-o mască în timp ce era scufundat într-un gel sintetic care cerceta şi repara fiecare centimetru al corpului său, în interior şi în exterior, vindecând, refăcând şi reîmprospătând fiecare organ. Dura de ore întregi. Îl făcea să simtă furnicături peste tot. Şi scăpa de duhoarea lui Raxus Prime.

Mult mai bine, gândi Boba în timp ce lăsa uscătorul cu aer să-l usuce. Îşi îmbrăcă salopeta curată care Ulu o pregătise pentru el.

Se bucură să vadă că nimeni nu îi deschisese geanta de zbor.

— Arăţi ca o persoană nouă, spuse Ulu când se întoarse. După cum poţi vedea, Teff, nu este nevoie să plângi. Mulţi copii au fost separaţi de părinţii lor în timpul acestui război. Majoritatea vor fi reuniţi, sunt sigur. Între timp, toţi orfanii - orfani temporari – sunt transportaţi într-un loc provizoriu de luare în evidenţă din frumosul Oraş al Norilor din Bespin.

Bespin! Boba se animă. Gigantul gazos era destul de îndepărtat, dar un centru minor al galaxiei şi un loc bun pentru a începe căutarea lui Aurra Sing. Lucrurile arătau deja mai bine. Boba şi Ulu se plimbară pe holurile vaste ale navei. Era ca pe Coruscant, cu niveluri legate între ele cu scări şi tobogane. Dar sălile nu erau pline cu privitori şi turişti din toată galaxia, având cu toţii haine diferit colorate. Mai degrabă, existau doar două tipuri de bază: echipajul, care reprezenta fiecare rasă simţitoare sau formă de viaţă. Diversificaţi ca şi culori, statură şi formă, erau deosebiţi prin tunicile lor magenta. Şi soldaţii clone, toţi semănători, indiferent dacă erau în armura lor albă de luptă sau în salopeta roşie. Cu căştile scoase, feţele nu arătau nici emoţie, nici interes în orice altă privinţă în afară de propriii lor semeni.

Sper să nu par la fel când voi avea douăzeci de ani, gândi Boba cu un fior.

Ulu Ulix era foarte prietenos, pentru un Jedi. Părea că îi lipseşte aroganţa agresivă pe care Boba o asocia cu Ordinul.

Probabil că va dispărea, gândi Boba.

Intrară în ceea ce trebuie să fi fost una dintre multele bucătării amenajate pentru a hrăni non-stop patrulele.

— Ceilalţi copii sunt la cină, spuse Ulu Ulix. Trebuie că mori de foame. Ce ai dori?

Mâncarea era cu totul nefamiliară. Boba arătă spre ceea ce părea a fi o plăcintă cu carne din spatele unui geam. Ulu îşi lipi palma de sticlă, iar plăcinta cu carne se ridică într-un vârtej de lumină laser, apoi pluti, eliberată temporar din gravitaţia artificială a navei.

— Mulţam! spuse Boba, prinzând-o.

Avea un gust mai bun decât se aşteptase – trecuse mult timp de când nu luase o masă completă. Lui Boba nu îi plăceau Jedi – deloc! – dar era greu să-l urăşti pe Ulu. Era diferit. Aproape cordial.

— Nu vrei să mănânci ceva? întrebă Boba. Poţi lua o muşcătură din a mea.

— Nu mi-e foame. Tocmai am mâncat alaltăieri.

La capătul unui hol lung din adâncurile navei, găsiră un dormitor. Era gol de orice fiinţe, dar plin cu paturi, toate mici.

— Ia un pat gol, Teff, spuse Ulu. Ceilalţi copii se vor întoarce de la cină în curând. Îţi vor spune ei rutina. În principal presupune să nu stai în calea nimănui.

— Asta e tot?

— Asta e tot, spuse Ulu. Eu mă ocup de Sala Orfanilor. Face parte din antrenamentul meu. Încerc să fac lucrurile cât mai uşoare posibil pentru voi, copiii. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

Ulu zâmbi şi plecă, iar Boba se întinse pe un pat suprapus de lângă perete. Asta era ceva nou: o cameră plină de copii. Va avea în sfârşit şansa de a-şi face nişte prieteni? Ar fi ceva nou cu siguranță! Tatăl său îl avertizase despre prietenii şi să nu se arate slab față de aşa-numiții prieteni. Dar Boba era încă curios.

Deocamdată, era prea obosit ca să se gândească la asta. Se întinse şi închise ochii. Se părea că abia atinsese pernă că fu trezit de un zgomot ciudat, de parcă ar fi fost atacat de o turmă de păsări. Se ridică, îngrozit. Avusese un coşmar?

Deschise ochii. Nu avea un coşmar. Erau copii – strigând, țipând, râzând, sărind pe şi de pe paturi. Boba se uită la ei şi gemu. Erau incredibil de zgomotoşi şi diverşi. Singurii copii mai mari (de vârsta lui) pe care îi văzu erau separați în două grupuri – un grup mic de fete, privind cu suspiciune micul grup de băieți.

Restul copiilor țipau, râdeau şi plângeau. Haosul era incredibil. Boba gemu din nou. Era de departe mai rău decât îşi închipuise. Boba Fett, fiul vânătorului de recompense, care putea să zboare cu o navă spațială şi să supraviețuiască unui atac al Contelui... era blocat cu o grămadă de rasfățați minori!

Locul meu nu este aici! Boba îşi puse perna peste cap, sperând că va reuşi să adoarmă înainte să înnebunească. Şi avu noroc. Chiar reuşi.

În vise nu exista trecut sau viitor, ci doar un nesfârşit şi strălucitor *acum*. În vise nu existau gravitație, nici foame, nici frig...

— Hei.

Boba gemu. În visul lui, călărea pe o fiară mare în jurul unei arene, încercând să-l ajungă din urmă pe tatăl său, dar continua să dea greş...

— Hei!

— Da, spuse Boba.

— Ce *da*? spuse o voce râzând.

— Mă țin, spuse Boba.

Dar nu era nimic de care să se țină. Fiara dispăruse. Boba se ridică şi deschise ochii. Era în dormitor, în Sala Orfanilor. Zgomotul era acum un zumzet scăzut, încă obositor, dar suportabil. Majoritatea copiilor jucau jocuri sau stăteau şi îşi legănau jucăriile sau păpuşile. Toți, cu excepția unuia, care stătea lângă patul lui.

— Trezeşte-te, spuse el – sau era o ea?

Era greu de spus. Copilul de la capătul patului era un umanoid, la fel ca Boba, dar cu piele mai închisă la culoare şi păr mai scurt – şi ochi foarte veseli.

Boba zâmbi. Nu se putu abține.

— Cine eşti tu?

— Singurul copil destul de matur din această grădină zoologică. Şi sunt exact ceea ce ai nevoie.

— Adică ce?

— Un prieten.

Capitolul 12

— Sunt Garr, spuse vizitatorul care stătea la piciorul patului, întinzându-i o mână.

Boba i-o luă cu prudență.

— Teff, spuse el, amintindu-şi numele pe care îl alesese pentru Jedi. (Îşi dori să fi fost ceva mai creativ.) Se ridică şi îşi frecă tâmplele. Probabil că am adormit. Cât am dormit?

— Zile, spuse Garr. O zi standard, oricum, conform ceasului navei. Cu toții observăm când vine cineva nou: ai fost în baia de bacta, dar tot miroseai puțin a copt. Oricum, de unde te-au luat?

— Rexus Prime, spuse Boba.

— Îhh. Este atât de rea precum se spune?

— Mai rea, mărturisi Boba. Decise să schimbe subiectul. De unde ai fost luat?

— Excarga, spuse Garr. Părinții mei sunt comercianți de minereu. Când au venit Separatiştii să preia controlul asupra instalațiilor noastre de prelucrare a minereului, i-au luat pe toți prizonieri, aşa că părinții mei m-au ascuns. Mai târziu, când a contraatacat Republica, m-au luat, dar nu mi-am putut găsi părinții. Dar părinții tăi?

— Părinții mei?

Garr arătă prin Sala Orfanilor.

— Suntem aici cu toții pentru că am fost separați de părinți. Câteodată mă gândesc că de aia se numesc Separatişti. Dar părinții tăi? Au fost capturați sau... ştii tu...

Garr era reticent să spună cuvântul. Boba nu era.

— Omorât, spuse el. Tatăl meu a fost ucis. Tăiat. L-am văzut. Am privit cum s-a întâmplat.

Boba privi în jos şi văzu că pumnii îi erau strânşi. Se întrebă dacă ar trebui să-i spună noului său prieten că nu Separatiştii l-au ucis pe tatăl său – ci Jedi.

— Îmi pare rău, spuse Garr. Ce s-a întâmplat cu mama ta? Dacă nu te deranjează că te întreb.

— Nu mă deranjează că întrebi, spuse Boba, dacă nu te deranjează că nu răspund.

— Destul de corect. Garr se ridică şi îl trase de mână pe Boba. Hai să luăm ceva de mâncare. Bucătăria se închide în câteva minute, iar majoritatea răsfățaților spațiali sunt obosiți, aşa că vom avea puțină linişte şi pace.

* * *

În următoarele zile şi pentru prima dată în viața lui, Boba avu un prieten. Cu greu îi venea să creadă. Decise să n-o pună la îndoială, ci s-o accepte pur şi simplu ca pe una dintre surprizele pe care viața le arunca asupra lui. Prin natură – şi prin învățare – era suspicios pe oricine se apropia prea mult. Dar acum... se bucura.

Garr se pricepea să se distreze. Când nu explorau nava, jucau sabacc sau, pur şi simplu, se întindeau pe paturile lor şi vorbeau, încercând să ignore haosul şi nebunia celorlalți orfani. Mai erau şi alți copii de vârsta lor, dar Garr îi evita şi Boba o făcu şi el. S-ar fi putut să-i pună prea multe întrebări.

Deoarece majoritatea orfanilor erau mult mai mici, Ulu era prea ocupat cu *răsfățații spațiali* (aşa cum le numea Garr) pentru a-şi face griji ce făceau orfanii mai în vârstă. Tuturor orfanilor li se interzisese să umble nesupravegheați prin navă, dar exact asta făceau Garr şi Boba, spunându-i lui Ulu că mergeau la una dintre

bibliotecile navei după câte-o carte (puțin probabil, deoarece n-aveau decât manuale militare plictisitoare) când, de fapt, explorau coridoarele aparent nesfârşite ale navei.

Boba îi împărtăşi lui Garr descoperirea sa – că nimeni nu observa un copil de zece ani. Şi era adevărat. Soldații sau membrii echipajului pe care îi întâlneau pe coridoare pur şi simplu presupuneau că cei doi prieteni erau în responsabilitatea altcuiva, aşa că abia dacă îi băgau în seamă.

Politica nu îl interesa pe Garr, dar navele, da.

— Asta este cea mai avansată navă de asalt din flota Republicii, îi explică noul prieten lui Boba. Există peste cincisprezece mii de soldați, toți cu cele mai avansate arme. Toți sunt la fel – eu cred că sunt clone.

— Imaginează-ți asta, spuse Boba.

Se întrebă ce ar crede Garr dacă ar cunoaşte adevărata origine a clonelor.

Locul preferat al lui Garr era cala de andocare din spate, unde navele de luptă erau aliniate pentru a fi înarmate şi deservite de către droizii tehnicieni ocupați.

— Aş putea zbura cu una dintr-astea, spuse Boba la un moment dat.

Regretă imediat ce o spusese; dezvăluia prea multe despre el.

— Într-adevăr? întrebă Garr. Cine te-a învățat? Tatăl tău?

Boba aprobă din cap.

— Mama mea ar fi făcut o criză, spuse Garr. Ce părere a avut mama ta despre faptul că zburai cu o navă de luptă, atât de tânăr?

— Nu ştiu, sincer, spuse Boba. Nu am întrebat-o niciodată.

Boba ştia că vorbele lui păreau goale. Se şi simțeau goale.

Locul favorit al lui Boba de pe navă era capsula de observare din spate sau COS. Era o cameră mică şi rece sub o cupolă clară de plexiglas, de obicei goală, din moment ce echipajul era prea ocupat ca să se uite la stele, iar trupelor nu le păsa de nimic altceva decât de război şi disciplină.

Nava călătorea prin spațiul normal, ceea ce însemna că stelele nu erau dungi (sau nu păreau să fie) cum se întâmpla în hiperspațiu. Chiar dacă nava călătorea cu mii de kilometri pe secundă, păreau să rămână pe loc, spațiul fiind atât de mare.

Stând în picioare sau aşezat pe o bancă sub cupolă, Boba văzu o mare de stele în toate direcțiile. Nu erau planete vizibile, ci doar uriaşe gazoase, stele pitice, quasari şi petele ocazionale care marcau locația vreunei găuri negre. Galaxiile îndepărtate păreau nişte vârtejuri de foc.

— Bine, am văzut spațiul şi e plictisitor! Garr era întotdeauna mai interesat de aventură decât de astronomie. Hai să găsim ceva de făcut.

— Doar câteva minute în plus...

Lui Boba îi plăcea priveliştea, dar îi plăceau şi mai mult visele pe care le avea în timp ce privea în spațiu. Visa mereu ziua în care o va recupera pe *Sclav I* şi va experimenta singur călătoria printre stelele.

În timp ce explorau coridoarele navei, Boba şi Garr trebuiau deseori să se dea din calea trupelor de soldați clonați care mergeau spre sala de mese sau în cala principală de andocare pentru o ieşire de luptă.

— Cred că sunt înfiorători, spuse Garr.

— Şi eu a fel, spuse Boba.

— Dacă îi vezi fără cască, seamănă cu toții, spuse Garr.

Soldații mărşăluiau dintr-un loc în altul sau stăteau în camerele lor, lustruindu-şi blasterele alimentate cu gaz Tibanna. Nu vorbeau niciodată cu cineva care nu era de-al lor şi vorbeau rar între ei; şi nu îi observau niciodată pe cei doi copii de zece ani care mergeau printre ei. Umblau întotdeauna în grupuri de patru, şase, zece – mereu numere pare. Nu le plăcea să fie singuri. Nu le acordau nicio atenție lui Boba şi Garr, în timp ce continuau să meargă peste tot împreună.

Văzuseră marile ferme hidroponice, îngrijite de droizi, care transformau deşeurile în aer şi apă, la fel ca pădurile şi păturile de alge de pe planete. Văzuseră imensele motoare cu plasmă, îngrijite de droizi şi de câțiva membri ai echipajului. Văzuseră trupele clone – niciodată bucuroase, niciodată plictisite – curățându-şi la

nesfârşit armele. După câteva zile de explorare, acoperiseră aproape toate părțile vastei nave de asalt, cu excepția unei singure zone. Puntea.

— Aş da orice să văd puntea! spuse Garr. Chiar am încercat o dată, dar nu m-am putut strecura. Copiii nu au voie! Puntea este locul în care stau Jedi, ştii.

— Cui îi pasă? spuse Boba.

Cu cât vedea mai puțini Jedi, cu atât mai bine. Din fericire, şi ei părură să-şi fi pierdut interesul pentru el, după surpriza de a-l fi găsit pe Raxus Prime.

— Mie îmi pasă! spuse Garr. Îi admir pe Jedi. Ei sunt păzitorii civilizației, dispuşi să sacrifice totul pentru ca alții să poată trăi în pace. Mi-aş dori să fi fost găsit sensibil la Forță şi să fi fost instruit ca Jedi. Tu nu?

— Eu nu, spuse Boba.

Se gândi să-i spună adevărul lui Garr – că-i urăşte pe Jedi şi că vrea să fie vânător de recompense, cum fusese tatăl lui. Dar se hotărî să nu o facă. Exista o limită la cât de mult puteai avea încredere în cineva, chiar şi în cel mai bun prieten. Şi Garr avea un secret, cel puțin în ceea ce-l privea pe Boba. Sau cel puțin un mister.

Misterul era dacă Garr era băiat sau fată. Boba petrecuse atât de mult timp fără să-şi dea seama, şi acum era aproape jenat să întrebe. Dar ştia suficient pentru a nu lăsa stinghereala să-l împiedice. (*Şi asta făcea parte din înțelepciune.*)

— Garr, spuse el într-o zi, în timp ce se plimbau pe un coridor lung, te superi dacă îți pun o întrebare?

— Deloc, spuse Garr. Atâta timp cât nu te superi dacă nu răspund.

— Destul de corect, spuse Boba, recunoscând ceea ce spusese el când Garr îl întrebase despre mama sa.

— Eşti băiat sau fată?

— Adică, bărbat sau femeie?

— Da, ştii tu.

— De fapt, nu ştiu, spuse Garr. Adică, ştiu la ce te referi, dar nu ştiu încă dacă sunt bărbat sau femeie. Pe planeta mea, nu se poate determina până la treisprezece ani.

— Determina?

— Undeva în jurul celei de-a treisprezecea zile de naştere, corpurile noastre se schimbă şi devin ori una, ori alta. Până atunci, este, tu ştii, în aer.

— Mişto, spuse Boba. Mă întrebam, pur şi simplu.

— Are vreo importanță? întrebă Garr.

— Nu pentru mine.

— Bun. Aş vrea ca toată lumea să fie ca tine, Teff. Te-ai întrebat vreodată de ce nu stau cu ceilalți copii de zece ani? Vor să te trateze într-un fel dacă eşti băiat şi în alt fel dacă eşti fată şi nu există cale de mijloc. Nu este nicio modalitate de a fi doar copil, doar o persoană.

— Proşti, spuse Boba.

Dar nu era surprins. Întotdeauna crezuse că majoritatea oamenilor, inclusiv majoritatea copiilor, erau puțin cam înceți la minte.

— Nu pot trata pe cineva ca pe un prieten?

— Nu, spuse Garr. Dar vino! Hai să găsim ceva de făcut!

Plecară din nou.

Nava cu trupe călătorea încet (sub viteza luminii) prin spațiul normal, în căutarea forțelor Separatiste. Nu mai avură parte de multe lupte, deşi auziseră zvonuri despre alte lupte care aveau loc prin toată Republica.

— Nava va intra în curând în hiperspațiu, spuse Garr într-o zi. Probabil că ne va duce într-una dintre lumile centrale, probabil Bespin, unde vom fi descărcați într-un orfelinat. Sper că vom fi în continuare împreună.

— Şi eu, spuse Boba.

Nu voia să-i spună prietenului său că nu avea să se întâmple asta. Boba nu avea deloc intenția de a merge într-un orfelinat.

Capitolul 13

— Hei, Garr, ia uită-te la asta!

Se aflau în cala de andocare din spate, singuri, cu excepția câtorva droizi de serviciu care ciripeau şi bâzâiau ocupați în partea îndepărtată a marii camere.

— Ce e? spuse Garr. Este doar o uşă.

Uşa era marcată NUMAI ÎN CAZ DE URGENȚĂ.

— Pariez că o pot deschide, spuse Boba.

Sistemul arăta foarte asemănător cu cel pe care îl folosise tatăl său pentru a-l învăța cum să facă spargă încuietori.

— Aşa, şi?

— Şi, asta este şansa noastră. Vorbeai mereu despre dorința de a vedea puntea, centrul de comandă al navei, nu?

— Da, sigur, spuse Garr. Dar uşa asta nu duce pe punte. Asta este o uşă de la camera de presurizare de urgență. Duce spre exteriorul navei. În spațiul cosmic.

— Exact, spuse Boba. Haide. Vino.

Cu o încrucişare abilă a firelor şi o simulare de cod, Boba deschise uşa. Pe cealaltă parte era o cameră de presurizare mai mică, plină cu costume spațiale atârnate pe umeraşe. Era cam ca un dulap cu două uşi. Boba ştia că odată ce era închisă uşa interioară şi deschisă cea exterioară, aerul era evacuat şi uşa se deschidea în spațiu. Plăcile anti-gravitație erau închise în interiorul camerei de presurizare. Boba şi Garr puteau pluti amândoi liberi, în costumele spațiale.

— Îhhh, spuse Garr. Nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Dacă mi se face rău şi vărs?

— Pur şi simplu nu te gândi la asta, spuse Boba. Ia un costum spațial şi hai s-o facem.

Toate costumele erau un pic prea mari pentru corpurile lor în vârstă de zece ani. Costumele erau destinate exclusiv evacuării de urgență, aşa că aveau doar un rezervor mic de aer şi încălzitoare cu baterie, suficiente pentru o oră şi jumătate.

— O oră va fi suficient, spuse Boba.

— Eşti sigur? întrebă Garr, alegând un costum. Ce se întâmplă dacă ceva nu merge bine?

— Ce ar putea merge prost? întrebă Boba în timp ce îl ajuta pe Garr să-şi închidă costumul.

Îşi îmbrăcă propriul costum şi alese două căşti de pe raftul din apropiere. Scuipă pe viziera căştii şi o şterse cu mâneca înainte să o pună pe cap.

— O împiedică să se aburească, spuse el.

— Cum spui tu, zise Garr, scuipând pe vizieră şi ştergând-o.

Cu ambele costume puse pe ei, asigurate şi sigilate, Boba încercă să vadă dacă funcționau comunicatoarele. Îi arătă lui Garr comutatorul încorporat în încheietura mănuşii mâinii.

— Mă poți auzi?

— Strigi prea tare! spuse Garr. Redu volumul.

— Îmi pare rău…

Boba se asigură că uşa interioară era închisă şi sigilată. Apoi se împinse în perete şi pluti peste camera mică până la uşa exterioară, care era mai groasă. În loc de buton, avea o roată. Se uită la Garr întrebător. Garr îi arătă degetul mare. Boba întoarse roata spre stânga. O tură, a doua. Tocmai începea să creadă că nu se va întâmpla nimic când, dintr-o dată, simți un curent de aer. Boba tremură înfiorat în timp ce frigul înghețat al spațiului se repezea în cameră.

Începu să împingă uşa, apoi se opri.

— Aproape că uitam!

Luă de pe perete o bobină de zece metri de linie de siguranță. Prinse un capăt de centura lui Garr, iar celălalt capăt de a lui. Apoi deschise uşa şi pluti în golul spațiului. Garr îl urmări o clipă, înghiți cu greu... şi îl urmă. Pluteau într-o mare nesfârşită de stele. Era ca şi cum ai cădea, în jos, într-o gaură la fel de adâncă cât toată eternitatea. O gaură atât de adâncă, încât nu ar atinge niciodată fundul. Stelele existau ca întotdeauna, iar Boba şi Garr pluteau printre ele ca nişte fire de praf.

Nu, gândi Boba, stelele erau firele de praf. Iar eu şi Garr suntem praful din praf.

— E mai bine acum, spuse Garr, înghițind curajos. Ce facem?

— Acum găsim puntea, spuse Boba. Avem mai mult de o oră. Dar trebuie să fim atenți.

— Mă simt foarte, foarte atent! spuse Garr.

— Bun. Trebuie să rămânem fixați pe navă. Dacă plutim departe de ea...

— Ce se va întampla? întrebă Garr.

— Nu se va întâmpla nimic.

— Nimic?

— Nimic, pentru totdeauna. Vom pluti pentru totdeauna, învârtindu-ne în spațiu până vom muri. Nu există cale de întoarcere, deoarece costumele astea de urgență nu au pachet propulsor. Dar nu-ți face griji, avem linia de siguranță.

— Par îngrijorat? întrebă Garr.

Boba râse.

— Da!

— Bine! spuse Garr. Dacă nu aş fi îngrijorat, aş fi nebun!

Boba se asigură că Garr se ținea bine de corpul navei. Apoi pluti înainte zece metri până când îl opri linia şi găsi un mâner pe navă. Apoi asigură linia în timp ce Garr o lua înainte. Au *mers* pe rând în felul acesta, urcând *în sus* pe navă spre punte, asigurându-se fiecare în timp ce celălalt avansa, urmând ruta: în jurul şi dincolo de uriaşele motoare cu ioni, fiecare având o urmă de evacuare lungă de kilometri, de fotoni albaştri fantomatici, precum fumul. Apoi în sus peste creasta lungă a nervurii dorsale a lui Candaserri, având grijă să nu privească niciodată înapoi sau în jos, în *fântâna stelelor*. Apoi dincolo de linia transversală a cocii navei, rămânând pe lângă benzile de oțel dintre rândurile de ferestre iluminate.

— Asigurat!

— Merg înainte!

Comunicatoarele din costum făceau ca vocile celor doi prieteni să pară mai apropiate decât atunci când erau în atmosferă. Se traseră unul pe altul, de-a lungul navei, folosind fiecare şurub, antenă, margine şi mâner găsit în cale. Uneori, prin ferestre, vedeau membrii echipajului care se grăbeau de-a lungul vreunui coridor sau soldați clone care mărşăluiau în formație către sala de mese sau dormitoare.

— Ai grijă, spuse Boba, băgându-se într-o nişă ori de câte ori treceau pe lângă o fereastră. Dacă ne vede cineva, dăm de necaz.

— Vor porni alarma, spuse Garr. Vor crede că este un atac!

Boba şi Garr erau prea aproape de navă pentru a-i vedea forma sau mărimea. Fiecare creastă, aripă sau umflătură din corpul ei era o surpriză şi ascundea alta. În cele din urmă, văzură capsula elegantă care era modulul turnului punții, cocoțat pe o aripioară dorsală. Arăta aproape ca o navă mai mică care se plimba pe Candaserri. Nu avea alte ferestre, cu excepția ferestrei largi în formă de bulă, din față.

— Vor avea alarme, spuse Boba. Va trebui să ne mişcăm cu grijă.

Cei doi merseră până la aripă, apoi în vârful capsulei. Stând legați împreună şi fixați de tălpile magnetice, înaintară cu prudență până când ajunseră la marginea superioară a ferestrei largi. Boba îngenunche, cu Garr lângă el. Se strecurară peste marginea ferestrei şi priviră în jos. Boba se simțea total expus. Dacă cineva din echipaj îşi ridica privirea, va vedea două capete cu cască care priveau din spațiu! Se vor declanşa toate alarmele din navă. Dar nu se uită nimeni în sus. Puntea era

liniştită. Membrii echipajului stăteau la consolele lor de control, în timp ce ofițerii circulau printre ei, verificând coordonatele de sistem.

— Minunat! spuse Garr. Ăsta este centrul principal de comandă. Totul se întâmplă mai întâi aici.

Căpitanul şi ofițerii superiori, în uniformele lor viu colorate, se consultau cu un Jedi în robă, lângă o masă cu holohartă. Boba o recunoscu pe Glynn-Beti, Jediul Bothan care îl chestionase.

Am avut noroc că era distrasă, gândi el. Dacă m-ar fi făcut să deschid geanta de zbor, chiar acum aş fi, probabil, prizonier.

— Mă întreb despre ce vorbesc, spuse Garr. Poate că au aflat ceva despre unii dintre părinți. Aş vrea să-mi văd din nou părinții.

Boba nu spuse nimic. Era un moment incomod.

— Într-o zi îmi vei întâlni părinții, spuse Garr. Îți vor plăcea.

— Poate, spuse Boba.

Mă îndoiesc, gândi el.

Boba era gata să plece, dar îl aştepta pe Garr, căruia îi plăcea să privească oamenii la fel de mult cum îi plăcea lui Boba să urmărească stelele. Garr stătea cu fața în jos, uitându-se prin fereastră la echipajul de pe punte. Boba se întinse pe spate, privind în sus. Îi plăcea senzația amețitoare pe care o avea, privind adânc într-o mare de stele şi galaxii. Rămaseră în vârful modulului turnului punții aproape douăzeci de minute. Boba îşi verifică rezervorul de aer şi tot mai era pe jumatate plin. Dar i se oprea încălzitorul. Simțea frigul spațiului cum se scurgea în costum, mai ales la picioare şi la mâini.

— Ar trebui să ne întoarcem, îi spuse el lui Garr.

— Încă câteva minute, spuse Garr. Se uită la o altă holohartă.

— O hartă? Ia să vedem.

Boba se răsuci şi se uită în jos.

— E o hartă ciudată! spuse Garr. Nu pot înțelege nimic din ea.

— Uh-oh, spuse Boba.

— Ce?

— Ar fi bine să ne întoarcem în camera de presurizare, rapid!

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Garr era subțiată de frică.

Chiar atunci porni o sirenă. Cei doi o putură simți reverberând prin corpul navei.

— Asta-i alarma de zece minute! spuse Boba. Aia era o hartă a hiperspațiului. Nava e pe cale să facă un salt!

Capitolul 14

Mai repede!

Jos, jos...

Mai repede!

Pe lângă, pe lângă...

Boba nu mai simțea frigul, chiar dacă micul încălzitor din costum era aproape golit. Garr înghițea aerul, se învârtea prin vid, apucând când un mâner, când altul.

Niciunul nu vorbea. Nu era timp pentru cuvinte. Se grăbeau spre partea din spate a navei, unde jeturile mari de ioni colorau universul într-un albastru pal.

Cât timp ne-a mai rămas? se întrebă Boba. Şase minute? Cinci?

— Ce se întâmplă dacă..., întrebă Garr în timp ce coborau pe aripa modulului turnului punții.

— Dacă ce?

— Ştii tu! Dacă nu intrăm în interiorul navei înainte de saltul în hiperspațiu!?

— În cel mai bun caz, vom vedea o sclipire de lumină şi vom fi prăjiți complet în flacăra de plasmă a urzelii hiperspațiale.

— E cel mai bun? Dar în cel mai rău?

— În cel mai rău caz, nu vom simți nimic şi nici măcar nu vom vedea fulgerul de lumină. Ne vom uita în jur şi nu vom mai vedea nicio navă. Va dispărea. Şi vom rămâne aici în derivă, singuri, la nesfârşit, până vom muri.

Sirena de alertă încă plângea, dar o simțeau doar când atingeau carena, prin mâini sau prin tălpile cizmelor. În partea cea mai abruptă a aripii, Garr rată un pas şi se învârti prin spațiu. Boba apucă o margine sudată şi se ținu de ea ca de viață. Linia de siguranță se întinse, apoi îl trase pe Garr înapoi spre Boba.

Buuufff!

— Ai grijă, spuse Boba.

Voia să spună *încetineşte*, dar nu putea. Dacă încetineau, erau pierduți.

— Eşti un idiot! spuse Boba în timp ce desfăcea linia şi începea să coboare, peste partea din spate a aripii.

— Îmi pare rău! spuse Garr. Am ratat un mâner.

— Vorbeam cu mine! spuse Boba. Toată treaba asta este din vina mea. A fost o idee stupidă!

Am pierdut din vedere ceea ce era cel mai important. Un vânător de recompense nu face niciodată asta.

Prin fereastră, Boba putea vedea membrii echipajului alergând, droizii de securitate golind holurile şi soldații clone grăbindu-se în formație.

Cât timp mai rămăsese? Trei minute? Două?

Camera de presurizare era la cel puțin cinci minute distanță...

— Pe aici! spuse Boba.

Părea o scurtătură. Se cufundă într-un *canion* întunecat – o fantă dintre motoarele de impuls din spate şi aripa ventrală a navei – croindu-şi drum din mână în mână. Era întuneric şi mânerele erau depărtate unul de altul. Garr îl asigura pe Boba, apoi Boba îl asigura pe Garr, astfel încât unul dintre ei era întotdeauna asigurat de corpul navei. Boba rânji când ieşiră la celălalt capăt al fantei. Presupunerea sa dăduse roade. Iată uşa iluminată a camerei de presurizare, încă deschisă, aşteptându-i – la doar o sută de metri distanță! Două sute de metri dacă mergeau de-a lungul navei. O sută dacă riscau şi pluteau direct spre ea.

— Să încercăm, spuse Boba. Acest ultim salt poate fi făcut dintr-o dată, dacă ne dăm drumul amândoi.

— Dar dacă ratăm?

— Atunci suntem morți. Dar s-ar putea să fim morți oricum dacă nu încercăm. Nu ne-a mai rămas timp.

Boba se uită la prietenul său. Se întrebă dacă îi părea la fel de înspăimântat lui Garr, cum i se părea Garr lui. Probabil că da!

— Ei bine, atunci, spuse Garr, arătându-i curajos un deget în sus, ce mai aşteptăm? Hai să încercăm!

Uşa camerei de presurizare părea minusculă de la o sută de metri distanță.

Boba adună frânghia într-o bobină, luă mâna lui Garr şi spuse:

— La trei. Unu, doi…

Nu îşi aminti să fi spus *trei*, dar îşi dădu seama că trebuia să o fi făcut, căci pluteau liberi prin spațiu, neasigurați, în derivă, mână în mână, către pătratul iluminat al uşii camerei de presurizare. Tăceau amândoi. Boba nici măcar nu respira. Era de parcă un cuvânt sau o respirație îi putea face să-şi rateze ținta şi să se ducă rotindu-se prin spațiu.

Treizeci de metri, douăzeci, zece… Pe măsură ce se apropiau, Boba văzu că ținta era chiar mai mare decât crezuse. Uşa camerei de presurizare avea mânere de fiecare parte, deci nu era nevoie să nimerească chiar în centru. Şi pe corpul navei, lângă uşă, era o antenă. În ultima clipă, o rotire uşoară îl întoarse pe Boba şi văzu că, de fapt, avea să rateze uşa camerei de presurizare. Nu era o problemă.

— E rândul tău, Garr. Apucă-te de mânere atunci când trecem pe lângă ele.

— Am înțeles! spuse Garr. Ei bine, încă puțin…

O altă rotire îl trase pe Garr înapoi, departe de mânere. Acum pluteau spre capătul corpului navei. Din fericire, mai aveau antena. Boba dădu drumul mâinii lui Garr şi desfăcu frânghia. Întinse mâna şi apucă antena chiar când pluti pe lângă ea.

— Am prins-o! spuse cu voce tare, pentru sine şi pentru Garr.

Şi chiar în momentul acela antena se rupse în mâna lui.

Capitolul 15

— Ooohhh!

Linia de siguranță se întinse, smucindu-i pe Boba şi Garr împreună, apoi îi învârti, ca pe o jucărie de copil – o jucărie de copil gigant, care fusese aruncată, în cea mai adâncă şi întunecată gaură din tot universul.

O gaură adâncă şi întunecată care *era* universul.

Căci se învârteau îndepărtându-se de navă, prinşi unul de celălalt, dar de nimic altceva, condamnați să plutească pentru totdeauna în timp ce Candaserri dispărea în hiperspațiu.

Se mişcau amândoi, cădeau, se prăbuşeau, îndepărtându-se de navă, spre golul spațiului. Adânc în *Marele Nimic*.

Dându-şi seama cât de rea era situația, Boba se simți mai calm. Îi dispăruse panica. Îi dispăruse teama. Îşi aminti ceva ce-i spusese tatăl său: *Cu cât lucrurile sunt mai rele, cu atât trebuie să fii mai calm*. Se simțea de parcă stătea nemişcat şi privea universul învârtindu-se în jurul lui. Iat-o pe Candaserri; apoi pe Garr, la celălalt capăt al liniei de siguranță; apoi doar stele până când apărea din nou nava.

De fiecare dată nava era puțin mai mică. Cât mai avea înainte să dispară cu totul? se întrebă Boba. Saltul în hiperspațiu trebuia să se întâmple în orice moment.

— Teff, mai eşti acolo?

— Da.

— A fost minunat să fiu prietenul tău.

— La fel şi pentu mine, spuse Boba.

Aproape că îşi dori să-i fi spus prietenului său numele lui adevărat. Poate că nu era prea târziu. Îl văzu pe Garr, răsucindu-se în câmpul lui vizual. Apoi, din nou stelele, albe, cu excepția uneia mici şi portocalii. Apoi, nava, încă acolo.

O stea portocalie? De unde apăruse? Boba privi cum steaua portocalie apărea din nou. Era exact pe partea opusă navei, pe rotația lui. Dacă ar avea un pachet propulsor, ar putea folosi steaua portocalie drept punct de reper: țintind spre ea, îşi va opri rotirea şi se va putea îndrepta spre navă. Totuşi, nu avea pachet propulsor. Şi mai avea doar câteva minute de aer. Când a dispărut restul?

Şi atunci îi veni ideea.

— Teff? Mai eşti acolo?

— Da.

— Ce faci? Aud un zgomot de clicăit.

— Am o idee, spuse Boba.

— Ce?

— Nu pot vorbi. Trebuie să economisesc aer. Pur şi simplu stai pe linie – şi speră la ce e mai bune.

Costumul spațial de urgență al lui Boba nu avea pachet propulsor, dar avea ceva care putea fi folosit drept pachet propulsor.

Rezervorul de aer.

Boba îşi deconectă rezervorul de aer şi îl trase de pe spate. Acum tot ce mai avea de respirat era doar aerul din costum. Va dura mai puțin de un minut.

Boba ținu rezervorul de aer lipit de stomac şi aşteptă ca steaua portocalie să apară în câmpul său vizual, în timp ce se învârtea.

Iată-o! Apăsă supapa de eliberare. SSSSSSSSS

Universul încetini, doar cu puțin. Boba aşteptă până când apăru din nou steaua portocalie. SSSSSSSSSSSS

Încetini şi mai mult. Şi de data asta nava era mai aproape, când Boba o văzu apărând la vedere. SSSSSSSSSSSSS

Ne mişcăm! Garr încă se învârtea la celălalt capăt al liniei de siguranță. Dar Boba era stabil. Putea vedea nava peste umăr, din ce în ce mai aproape, în timp ce îndrepta rezervorul de aer către mica stea portocalie şi folosea aerul ca pe un motor de rachetă. SSSSSSSSSS

Pentru fiecare acțiune – cum ar fi aerul care şuieră – există o reacție egală şi opusă – cum ar fi Boba plutind spre nava din spate. Simți că linia se strânge şi ştia că îl trăgea şi pe Garr după el.

— Ce se întâmplă? întrebă Garr.

Boba nu îi răspunse. Tot ce putea să respire era aerul care îi mai rămăsese în costum şi devenea încărcat cu monoxid de carbon.

SSSSSSSSSSSSSSSS

Nava se apropia din ce în ce mai mult. Tot mai aproape. Acolo, în partea de jos, era uşa deschisă a camerei de presurizare.

Boba ținti din nou spre micuța stea portocalie. SSSSSSSSSSSSSSSS

Era din ce în ce mai aproape. SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS

Aerul din costumul lui Boba era aproape dispăru. Gâfâi după o gură de aer. SSSSSSSSSS. Irosea aerul în spațiu, dar avea nevoie de el în costum, în plămâni...

SSSSSSSSSSS

Aproape că nu mai avea aer în rezervor. Boba putea vedea nava peste umăr, din ce în ce mai aproape. Dar nu chiar îndeajuns de aproape.

SSSSSSS

Boba îşi simți capul învârtindu-se. Plămânii îi ardeau, implorând după aer.

Micuța stea portocalie...

Garr la capătul liniei...

Nava imensă, aproape...

— Teff, eşti acolo? Ne atrage ceva spre navă! Probabil că ne-au văzut!

SSSSSSssssss

Ultimul fâlfâit de aer. Am reuşit?

— Garr, apucă balustrada!

Oare îl auzise Garr? Boba lovi partea laterală a uşii şi sări înapoi, în spațiu. Întinse mâna spre mânerul de lângă uşă, dar nu putu să îl ajungă. Doar cu puțin!

Cădea din nou, pentru totdeauna de data asta.

Şi atunci veni tatăl său la el, din mormânt, din întunericul visului, apucându-l de mână şi trăgându-l.

Trăgândul şi trăgându-l...

Boba!

Capitolul 16

— Bună treabă, Teff!

Boba zâmbi. Tatăl său îl acoperise cu o pătură făcută din stele şi îl lăuda, dar de unde ştia că numele lui era Teff? Ăsta era un nume stupid, inventat pentru...

— Respiră, Teff!

Cine a tras pătura?

— Trezeşte-te.

Boba deschise ochii. Văzu faţa îngrijorată a lui Garr. Erau în camera de presurizare. Casca lui Boba era scoasă. Deschise gura, inspiră adânc şi era ca şi cum strângea mâna unui vechi prieten.

Aer! Aer minunat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ai leşinat, spuse Garr. După ce ne-ai salvat, folosind rezervorul de aer ca pe o mică rachetă. Ai fost genial.

— Fiecare acţiune are o reacţie egală şi opusă, spuse Boba. Cred că asta a fost una dintre zicătorile tatălui meu. Dar cum rămâne cu saltul?

— S-a întâmplat. Simţi? Garr puse mâna lui Boba pe peretele despărţitor şi iată: zumzetul oscilant al generatorului de câmp cuantic nul al navei. Saltul s-a întâmplat imediat după ce am apucat mânerul şi ne-am tras în cameră. Abia am reuşit!

— A fost cât pe ce, spuse Boba în timp ce îşi agăţa costumul spaţial în cuier. Dar bănuiesc că un metru este la fel de bun ca un kilometru.

— O altă zicătoare de-a tatălui tău? îl întrebă Garr râzând.

* * *

— Unde aţi fost, voi doi? îi întrebă Ulu Ulix când Garr şi Boba ajunseră în Sala Orfanilor. Cei trei ochi ai săi aruncau flăcări; era furios. Ştiţi că este alarmă generală înainte de salt. Că trebuie să raportaţi.

— Îmi pare rău, spuse Boba. A fost vina mea. Eram în capsula de observare din spate. Eu, ăă, am vrut să văd cum arată stelele din hiperspaţiu.

— Îţi apreciez onestitatea, Teff, spuse Ulu, calmându-se. Dar regulile sunt reguli. Sunteţi consemnaţi în Sala Orfanilor timp de o zi. Gata cu umblatul.

— Nu, vă rog! spuse Garr. Avem zece ani! Nu ne putem petrece tot timpul cu o grămadă de copii mici.

— Se pare că a fost deschisă una dintre camerele de presurizare, spuse Ulu, tachinându-i cu un zâmbet. Nu ştiţi nimic despre asta, nu? Ar trebui să fiţi mai atenţi. Dacă veţi fi prinşi încălcând regulile, mă veţi băga în necazuri cu Maestra Glynn Beti. Şi ăsta este ultimul lucru pe care îl vreau!

— Acesta este ultimul lucru pe care îl dorim şi noi, spuse Boba cu sinceritate.

După acea zi sumbră, dacă Garr voia vreodată să îl găsească pe Boba, ştia unde să se uite. Capsula de observare din spate. COS.

Boba privea şi gândea.

Ştia că trebuia să-şi dea seama ce secret credea Dooku că posedă el. Îşi amintea cât de deranjat fusese Dooku când Boba îl numise Tyranus. De ce era atât de important? Apoi brusc – în cele din urmă – Boba înţelese. Tyranus îl angajase pe tatăl pentru a ajuta la crearea unei armate de soldaţi clone. Dar acum Contele Dooku lupta cu armata pe care o ajutase să fie creată. De ce ai face o armată şi apoi să lupţi împotriva ei? Boba mai avea un puzzle de rezolvat, dar acum era sigur că deţinea o piesă importantă – piesa pe care Dooku dorise să o distrugă. În calitate de Conte

Dooku, omul lupta împotriva Republicii, dar, ca Tyranus, ajutase la crearea unei armate pentru aceeaşi Republică. Boba decise să ascundă acea informație adânc în el, pentru moment. Avea instinctul tatălui său de a şti că îi va fi la îndemână mai târziu. Era parte din moştenirea tatălui său... în lipsă de altceva.

— E plictisitor, spuse Garr a doua zi, privind în spațiu.

Boba trebuia să fie de acord. Hiperspațiul semăna cu desenul unui univers făcut de un copil neîndemânatic, o primă schiță.

— Dungile alea sunt stele? întrebă Garr.

— Stelele răspândite în spațiu şi timp, spuse Boba. Când vom ieşi din hiperspațiu, vor semăna mai mult cu stelele.

— Ca cea portocalie?

Boba ridică ochii din cartea pe care o citea – *Manualul de operare a navelor de luptă spațiale*. Stătea cu ochii pe steaua portocalie mică şi pâlpâitoare de zile întregi, aproape pierdută în mijlocul liniilor de stele.

— Nu este o stea, îi spuse Boba lui Garr. Dacă nu este o dungă, asta înseamnă că are exact viteza noastră. Poate că vine după noi.

Curios, gândi el. Îşi dorea să o poată vedea mai bine.

— Vom afla destul de curând, spuse Garr. Ulu Ulix m-a trimis să te iau. Ne pregătim să ieşim din hiperspațiu şi ar trebui să fim în camera noastră.

— Să mergem, atunci, spuse Boba. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă probleme cu Ulu Ulix sau cu Maestra sa Jedi, Glynn-Beti. Trebuie să-i păstrăm fericiți!

Ieşirea fu fără evenimente. Doar o bruscare ciudată, un moment de amețeală. Starea de spirit a copiilor orfani se îmbunătăți imediat. Boba şi Garr se duseră în sala de mese pentru prima lor masă nestingherită. Prânzul după hiperspațiu era ca micul dejun după un somn lung. Toată lumea zumzăia de entuziasm.

— Trebuie că suntem lângă Bespin.

Anunțul va veni în curând de pe punte. Salturile în hiperspațiu erau puțin imprevizibile, dar numai puțin.

După prânz, toată lumea merse în capsula principală de observare, sau CPS, pentru a vedea stelele. Toată lumea, cu excepția lui Boba. El se duse singur, înapoi în COS. Steaua aia mică... Era ceva în legătură cu ea... Ridică vizorul şi scană marea de stele în căutarea luminii portocalii. Nu mai ieşea în evidență, aşa cum se întâmplase în hiperspațiu. Dar o găsi, exact acolo unde crezuse că va fi, chiar în spatele lui Candaserri.

Boba a mărit zoomul pentru o vedere mai bună. Era o navă. Era mică şi la câțiva kilometri distanță, dar se potrivea exact cu viteza şi cursul lui Candaserri.

Urmărind-o. Ca o umbră. Pentru ce?

Culoarea portocalie venea din strălucirea luminii stelelor pe carena ruginită şi lovită. Forma navei îi era familiară.

Boba îşi şterse ochii. Se putea să fi obosit şi să aibă vedeniii? Apelă zoomul, aducând şi mai aproape mica navă, până când putu vedea aripile solide, carlinga zgâriată, părțile laterale. Putea chiar să vadă îndoiturile făcute navei în timp ce zburase prin centura de asteroizi în drum spre Geonosis.

Coborî vizorul de la ochi. Îi erau plini de lacrimi, în acelaşi timp în care pumnii îi erau strânşi de furie. Căci nava era una pe care o ştia prea bine.

Era moştenirea lui de la tatăl său şi îi fusese furată de Aurra Sing.

Era *Sclav I*.

Capitolul 17

— Hei, Teff, ce s-a întâmplat?

— Nu prea multe, Garr. Boba lăsă jos vizorul şi se întoarse cu faţa spre prietenul său, care tocmai intrase în COS. *Ţine-ţi emoţiile pentru tine*. Doar priveam stelele.

— Vezi ceva interesant?

— Nu prea, spuse Boba. Praf de stele, gunoi spaţial, ştii tu.

— Ei bine, hai, atunci, spuse Garr. Ulu Ulix te-a căutat. Padawanul vrea să-l ajutăm să-i pregătească pe cei mici pentru sosire.

— Sosire?

— Intrăm pe orbita lui Bespin. Călătoria s-a terminat. Bine aţi venit în noua dumneavoastră casă!

Acasă? Nu, dacă o să mă pot descurca! gândi Boba în timp ce îşi ridica geanta de zbor şi îl urma pe prietenul său.

Capsula principală de observare era plină cu membri ai echipajului şi orfani, uitându-se cu mirare la planeta deasupra căreia orbita nava.

Era imensă. Strălucea portocalie în lumina soarelui ei îndepărtat.

— Bespin este un gigant gazos, cu suprafaţa sa metalică mult sub straturi de substanţe atmosferice, care abia au fost atinse, cu atât mai puţin explorate! spuse Garr încântat. Industria principală este exploatarea gazului Tibanna din atmosferă. Nimic nu trăieşte pe suprafaţă. Toate oraşele, minele şi fabricile plutesc în nori şi... hei!

— Ce?

— Nu asculţi, Teff!

— Oh, îmi pare rău, spuse Boba.

— Visezi cu ochii deschişi?

— Cred că da.

Visa cu ochii deschişi? Nu chiar. Mintea lui Boba alerga; se gândea la descoperirea uimitoare pe care tocmai o făcuse în COS.

Sclav I! O văzuse. Micuţa navă spaţială pe care o moştenise de la tatăl său, Jango Fett, urmărea Candaserri – şi avea grijă, observase Boba, să rămână în conul ei de umbră, unde nu putea fi prinsă de senzorii de apropiere ai navei de asalt, care probabil că fuseseră reglaţi pentru a sesiza flote, nu nave solitare. Boba se gândea în tăcere la această informaţie în timp ce stătea lângă Garr, în capsula de observare aglomerată urmărind furtunoasa Bespin învârtindu-se, mai jos.

— Iată-vă!

Boba şi Garr îl văzură pe Ulu Ulix venind prin mulţime.

— Voi doi sunteţi hotărâţi să mă băgaţi în necazuri, nu? Nu ştiţi că ar fi trebuit să rămâneţi în apropierea Sălii Orfanilor?

— Îmi pare rău, spuse Garr, ascunzându-şi un rânjet.

În timp ce Ulu fusese ocupat, ei rămăseseră la conducere şi profitaseră.

Lui Boba nu-i plăceau Jedi, dar Ulu era o excepţie. Decise să-l întrebe pe Padawan despre ceea ce văzuse – desigur, fără să dezvăluie prea multe.

— Ulu, ai auzit vreodată de un vânător de recompense numit Aurra Sing?

— Aurra Sing? Sigur. Ea e...

— De ce vrei să ştii? întrebă o voce aspră, ascuţită.

Boba se întoarse şi o văzu pe Glynn-Beti privindu-l suspicioasă.

Boba gemu. Dacă ar fi ştiut că era prin preajmă, şi-ar fi ţinut gura închisă.

— Ăa...

— Vorbeşte, orfan. Teff, nu? De ce întrebi despre Aurra Sing?

— Mă întrebam. Am auzit câțiva membri ai echipajului vorbind despre ea.

— Este un duşman al civilizației şi al ordinii galactice, spuse Jediul Bothan. Este căutată pentru numeroase infracțiuni mici şi mari, inclusiv crimă. Asta e tot ce trebuie să ştii. Ulu Ulix, Glynn Beti se uită la Padawan. Ce caută aceşti doi copii atât de departe de Sala Orfanilor? Uiți de îndatoririle tale? Du-i acolo, imediat.

Ulu se înclină.

— Da, Maestră Glynn-Beti.

— Adunați ceilalți orfani. Şi ne întâlnim cu toții în cala de andocare imediat ce vă veți împacheta lucrurile. Coborâm spre Oraşul Norilor.

— Da, Maestră, spuse Ulu, plecându-se din nou în spatele Bothanei care se îndepărta.

— Vai! spuse Garr, când Glynn-Beti plecase. Despre ce a fost vorba?

— Aurra Sing, spuse Ulu Ulix. Nu-i menționa numele în prezența lui Glynn-Beti. Glynn-Beti o condamnă şi din motive întemeiate. Aurra Sing îl ucide pe Jedi pentru distracție.

— Am crezut că vânătorii de recompense lucrează doar pentru bani, spuse Boba.

— Aurra Sing este diferită, spuse Ulu Ulix. Se spune că are o problemă în trecutul ei care o determină să-i urască pe Jedi. Orice ar fi fost, ne atacă cu fiecare ocazie pe care o are.

— Vrei să spui, pentru distracție? întrebă Garr, şocat.

— O distracție bolnavă, spuse Ulu Ulix. Dar haide, voi doi. Să ne mişcăm.

Asta explică tot, gândi Boba, în timp ce îi urma pe Garr şi Ulix înapoi spre partea din spate a navei. Aurra Sing urmăreşte nava pentru a căuta o şansă de a ucide un Jedi sau doi. Mult noroc pentru ea! Mă întreb ce ar crede dacă ar şti că sunt la bord.

Coridoarele navei erau pline de membri ai echipajului care se grăbeau spre posturile lor. Abordarea planetară era un eveniment interesant pentru toți – cu excepția, bineînțeles, a trupelor de clone. O planetă sau alta, pentru ei era la fel.

Boba nu o să le ducă dorul. Frații săi – atât de asemănători şi totuşi atât de diferiți. Nu îi interesa unde mergeau sau unde fuseseră. Erau interesați doar de armele lor, de misiunile lor sau de lanțul lor de comandă. Clone militare pure.

Aşa că, atunci când ajunseră în cala de andocare, ajutându-i pe Ulu şi Garr să-i adune pe orfanii mai tineri în nava de transbordare, Boba fu surprins să-l vadă pe vechiul său prieten CT-4/619 la muncă. Îndepărta emblemele războiului şi numerotarea militară de pe nava care urma să-i coboare pe orfani în Oraşul Norilor.

— Îți aminteşti de mine? întrebă Boba.

— Nu chiar, spuse CT-4/619. Ar trebui?

— Nu, mă întrebam doar, spuse Boba. Ce faci?

— Demilitarizez, spuse clona.

— Cum adică? întrebă Garr, care era mereu curios.

— Bespin, spuse CT-4/619. Nu vor însemne de război.

— Conducătorii Bespin vor să păstreze neutralitatea planetei, spuse Glynn-Beti.

Jediul Bothan se apropiase nevăzută.

Ca întotdeauna, îl făcea pe Boba să devină nervos.

— Ni se permite să ducem orfanii jos, dar nu să purtăm arme sau să ne angajăm în activități militare.

— Nici măcar sabia de lumină? întrebă Boba, arătând către arma Jedi ascunsă sub haina ei.

— Armele Maeştrilor Jedi nu sunt supuse ordonanțelor locale, spuse Glynn-Beti cu o privire încruntată. Acum urcă la bord!

Capitolul 18

Nava de transbordare ieşi din Candaserri şi îşi aprinse motoarele, încetinind pentru intrarea în atmosferă. Cei douăzeci şi unu de tineri orfani, legaţi în scaune, strigau de bucurie şi entuziasm în timp ce nava întâlnea primele fire de aer.

Sunetul şuierător slab deveni un vuiet în timp ce micuța navă se arunca în marea de nori. Era şi terifiant şi exaltant. Orfanii scoteau tot felul de exclamații în timp ce norii biciuiau nava, colorați în roşu şi galben, portocaliu şi maro.

În depărtare, Boba văzu un fulger.

— O furtună, spuse Garr, care era, ca de obicei, plin de informații. Furtunile de pe Bespin sunt cele mai mortale din galaxie.

Dar furtuna fu lăsată în urmă în timp ce mica navă naviga în jos, în jos, în jos... în nivelurile medii ale atmosferei, unde trăiau toții locuitorii lui Bespin.

Lui Boba îi plăcea de obicei intrarea în atmosfera unei planete – coborârea pe o planetă nouă. Dar de data asta avea sentimente mixte.

Era nerăbdător să înceapă căutarea lui Aurra Sing, care nu putea fi departe.

În acelaşi timp, ştia că îi va fi dor de viața de pe Candaserri. Fusese forțat să trăiască o minciună, ca Teff. Dar în schimb i se permisese, pentru prima şi singura dată în viața sa, un prieten. Cineva cu care să-şi petreacă timpul, cu care să exploreze, cu care să vorbească şi să împărtăşească secrete (numai până la un punct, desigur). Fusese o mare plăcere, totul – dar acum era timpul ca Boba să revină la identitatea sa reală. Era fiul lui Jango Fett, cel mai dur vânător de recompense din galaxie. Şi intenționa să-şi recupereze nava!

Aterizară la Portside, în plin nivel central al oraşului. Oficialii în uniformă apărură lângă rampele deschise ale navei şi îi cerură lui Glynn-Beti documentele.

Glynn-Beti predă un holodosar, arătând spre orfanii mai tineri care erau aliniați la uşă – şi apoi către Boba. Le şopti ceva oficialilor, iar aceştia se uitară la Boba. Unul clătină din cap; altul aprobă din cap.

Ce le spune? Boba era alarmat. Plănuise să aştepte şi să scape din orfelinat imediat ce nu se uita nimeni; dar dacă nu ajungea deloc acolo? Dacă Glynn-Beti le spunea să-i verifice mai întâi identitatea?

Boba se îndreptă spre rampa deschisă. Jedii şi oficialii se întoarseră cu spatele. Dacă ar fi ieşit acum afară ar fi putut să dispară în mulțime înainte să ştie cineva ce se întâmplă. S-ar putea să treacă câteva minute până ce observau că plecase. Exista o singură problemă. Cum putea să plece fără să-şi ia rămas bun de la primul, şi totuşi, singurul său prieten adevărat?

Alegerea era între prietenie şi libertate.

Boba alese libertatea.

Capitolul 19

— Teff!

Nu-i venea să creadă – Garr îl trădase! Cel mai bun prieten al său îl striga, alertându-i pe Jedi! Boba lăsă capul în jos şi fugi, zbughind-o prin mulțime. Portside era un labirint de alei înguste, pline cu magazine unde erau la vânzare, pentru oricine avea credite, bunuri şi arme furate, mirodenii ilicite şi documente false. Era un loc perfect pentru a dispărea. Boba se uită înapoi şi văzu un oficial care alerga după el. Dar fu destul de uşor să-l facă să-i piardă urma – câteva inversări bruşte, o întoarcere pe o alee îngustă, şi Boba dispăru în mulțimea poliglotă, unde o sută de limbi umpleau aerul cu un zgomot redus. Reuşise! Încetini şi se forță să respire calm, astfel încât să nu observe nimeni că fugise. Era invizibil, deoarece nimeni (sau nicio creatură) nu observa un copil de zece ani. Cu excepția unui alt copil de zece ani.

— Teff!

O mână îl prinse de umăr. Boba se întoarse, cu pumnii ridicați, în poziție de luptă, gata să se apere împotriva tuturor Jedilor din lume, precum şi a droizilor de securitate, soldaților clone, oficialilor sau... Dar era Garr.

— Ți-ai uitat geanta de zbor, spuse Garr, dându-i lui Boba moştenirea prețioasă de la tatăl său.

Boba rămase uimit. Oare fusese atât de confuz, de panicat? Asta însemna cu siguranță că încălcase codul vânătorilor de recompense, care trebuiau să rămână calmi în orice situație. Boba îşi lăsă pumnii în jos.

— Mulțumesc, spuse el luând geanta de la Garr.

— De ce fugi? întrebă Garr. Or să ne trimită într-un loc frumos, pariez.

Boba nu spuse nimic; nu ştia de unde să înceapă.

— Glynn-Beti va fi supărată acum. Mai bine ne întoarcem, repede, înainte...

— Garr! Boba îl apucă de braț pe prietenul său. Vino.

— Unde? Pentru ce?

— Doar vino. Îți voi explica!

Nivelurile centrale ale Oraşului Norilor erau deschise, la margini, către vânt şi aer. Tragându-l pe Garr de mână, Boba se îndreptă spre un parc mărginit pe o barieră din oțel transparent de unde se putea vedea, în jos, marea de nori care curgeau. De aici era uşor de văzut de ce Oraşul Norilor era considerat unul dintre cele mai frumoase oraşe din galaxie.

— Despre ce este vorba? întrebă Garr în timp ce Boba se aşeza pe o bancă şi-l trăgea pe prietenul său lângă el. Teff, vorbeşte-mi!

— În primul rând, spuse Boba, numele meu nu este Teff.

— Nu este? Care este atunci?

— Nu contează, spuse el nevoind să spună altă minciună, dar nici adevărul. Am ceva mai important să-ți spun.

— Nu eşti orfan? ghici Garr.

— Sunt orfan, oricum. Doar nu un orfan care doreşte să fie salvat de Jedi.

— Dar de ce nu? Dacă vor să ajute...

— Ți-am spus că tatăl meu a murit, dar nu ți-am spus cum. A fost ucis de Jedi. Am văzut cum s-a întâmplat.

— Tatăl tău a fost... rău? întrebă Garr, icnind.

— Rău? A fost bun, spuse Boba, cu voce ridicată.

— Dar Jedi sunt buni, spuse Garr. Ei sunt păzitorii păcii şi...

Boba începu să vadă cât de lipsit speranță era. Garr nu va înțelege niciodată.

— A fost o neînțelegere, spuse Boba. Dar din cauza asta, nu pot sta cu Jedi.

— Poți sta cu mine! spuse Garr. Părinții mei vor veni în curând după mine, ştiu că o vor face! Te vor primi. Putem fi frați. Sau frate şi soră. Sau orice altceva.

Boba clătină din cap.

— Eşti cu adevărat prietenul meu, spuse el, dar eu nu pot avea prieteni. Am propriul meu drum de străbătut, singur. Trebuie să merg pe drumul meu.

— Dar... Ochii mari şi căprui ai lui Garr se umplură de lacrimi.

— Trebuie să ne luăm rămas bun, spuse Boba.

— Bun! se auzi o voce care era în acelaşi timp familiară şi înspăimântătoare. Pentru a doua oară în acea zi, Boba simți o mână pe umărul lui. Doar că asta era rece, cu o strânsoare ca oțelul. Boba Fett.

Boba se întoarse, încet, din cauza mâinii care îi prinsese umărul. Văzu pielea albă, ochii negri dați cu kohl[5], silueta musculoasă, dar feminină, în salopetă roşie şi capul ras, cu o singură şuviță lungă de păr roşu aprins. Şi ochii înfuriați, arzători.

— Aurra Sing! Era vânătorul de recompense care îl capturase şi îi furase nava. Ştiam eu! L-am văzut pe *Sclav I* urmărind Candaserri.

Boba încercă să se răsucească, dar Aurra Sing îl ținea strâns de umăr. Atunci Garr începu să o lovească cu piciorul.

— Lasă-l! Ia-ți mâna de pe el!

— Cine e ăsta? întrebă Aurra Sing, ridicându-l pe Garr de păr, astfel încât loviturile să nu atingă decât aerul. Îl ucid sau doar îl arunc peste margine?

Îl întinse pe Garr peste balustradă, suspendat de o şuviță de păr la peste o mie de kilometri de aer gol.

— Niciuna! spuse Boba, eliberându-se în cele din urmă. Îşi puse mâinile pe şolduri şi o înfruntă sfidător pe Aurra Sing. Garr este prietenul meu. Aşa cum tu nu eşti. Ce vrei cu mine?

— Vreau să-ți fac o ofertă pe care nu o poți refuza, spuse Aurra Sing.

Cu o mişcare rapidă, îl puse pe Garr înapoi pe bancă.

— Ooohhh! spuse Garr. Ce se petrece aici? Cine eşti? Cine este Boba Fett?

— Micul tău prieten e prea obraznic, îi spuse Aurra Sing lui Boba, fără să se uite la Garr. Tu şi cu mine avem de discutat afaceri, aşa că spune-i să dispară.

— Du-te, îi spuse Boba pur şi simplu prietenului său. Încercă să-şi păstreze vocea rece. Doar aşa îl putea face pe Garr să plece. Ți-am spus, nu pot avea prieteni. Ai auzit ce a spus ea. Dispari.

Garr rezistă. Când mâna Aurrei se mută pe blaster, Garr fu convins.

— La revedere, spuse Garr cu tristețe.

Boba îşi permise să-şi ia un *rămas bun* din inimă. Deşi inima lui simțea o durere reală, asta era situația.

— Care este acea ofertă? întrebă Boba imediat ce Garr plecă, întorcându-se spre Aurra Sing. Tot ce vreau de la tine este să-mi dai nava înapoi.

— Atunci suntem de acord, spuse Aurra Sing. Asta este şi oferta mea – nava ta, înapoi.

— *Sclav I.* Ochii lui Boba erau mari de speranță şi emoție. Unde este?

— Nu aici. Ochii Aurrei Sing scanară celelalte ființe de pe terasă. Sunt prea mulți ochi şi urechi. Există un oraş numit Tibannapolis, nu prea departe de aici. Ne întâlnim acolo, mâine la prânz.

— Şi dacă nu vin?

— Vei veni, dacă vrei să o vezi din nou pe *Sclav I*, spuse Aurra Sing. Îi aruncă lui Boba o monedă. Ia aici – o dovadă de bună credință. O să-ți poți închiria o maşină, de care vei avea nevoie dacă vrei să găseşti Tibannapolis. Căută-mă lângă vechea rafinărie cunoscută sub numele de Revol Leap. Dacă vii cu Jedi sau cu oficiali, cade afacerea. Nu vei mai vedea niciodată nava ta prețioasă. Acum trebuie să mă ocup de afaceri.

Apoi, cu o fluturare a şuviței, şi fără vreun cuvânt de rămas bun, plecă.

---

[5] Kohl – fard de ochi.

Capitolul 20

O sută de credite.

Boba verifică preţurile şi află că abia avea destule pentru a închiria o maşină, şi să-i rămână suficient pentru o masă, atâta timp cât era una mică. Trase cât mai mult de timp, întrebându-se ce avea să facă pentru a trece timpul până la întâlnirea cu Aurra Sing. Ştia că va trebui să-i evite pe Jedi care s-ar putea să-l caute – şi se întreba de ce voia Sing să-i dea înapoi nava. Trebuie că voia ceva la schimb sau era o capcană? Şi dacă era prinsă de Jedi? Din păcate, nu o putea trăda el însuşi.

Mâine la amiază – părea departe. Dar nu era. Bespin se întorcea atât de repede pe axa sa, încât zilele erau de doar douăsprezece ore. Boba abia avu timp să tragă un pui de somn pe o bancă din parc înainte să fie timpul să plece.

* * *

Maşina era un mică, îngrijită: două cabine deschise sau nacele, ataşate pe un arbore lung de trei metri care ţinea motorul repulsorlift. Boba alese să meargă în cabină cu şoferul, un Ugnaught scund şi înţepat, originar de pe Bespin – sau aşa credea Boba.

— Eşti de aici? întrebă el, doar pentru a purta o conversaţie...

Şi poate pentru a învăţa câte ceva despre planeta pe care era acum blocat.

— Am fost aduşi aici de Lordul Figg, spuse şoferul. El ne-a redat libertatea, în schimbul forţei de muncă pentru construirea Oraşului Norilor. Îi suntem veşnic recunoscători pentru...

Şoferul Ugnaught continuă să vorbească, dar Boba era mai interesat să studieze comenzile simple ale maşinii: un inel care era împins înainte pentru a o lua în jos şi tras pentru a o lua în sus sau răsucit pentru viraje.

Aş putea zbura cu chestia asta mai bine decât el!

Pe măsură ce Oraşul Norilor dispărea în depărtare, iar maşina pătrundea printre şi în jurul turnurilor multicolore de ceaţă şi vapori, Boba începu să aprecieze frumuseţea şi atracţia exotică a lui Bespin. Atmosfera era încărcată şi densă, aşa că necesita puţină energie pentru a zbura sau a pluti. Altfel ar fi căzut, încet, dar ar fi căzut.

Evoluţia produsese mii de forme de viaţă mici şi colorate, care se hrăneau una cu alta într-un abandon fericit. Boba văzu şi creaturi mai mari. Forme mari plutitoare, amorfe şi cu culori schimbătoare. Erau mânate de bărbaţi care călăreau creaturi în formă de lilieci.

— Aripa călare, spuse şoferul maşinii. Călărind pe Thranta[6]. Nu sunt originari de pe Bespin. Dar puţini dintre noi suntem. Noi am fost aduşi aici de...

— Mi-ai spus deja, spuse Boba.

— Îmi pare rău, spuse şoferul maşinii. Doar că ne-am găsit libertatea aici şi suntem veşnic recunoscători faţă de...

— Mi-ai spus deja, spuse Boba. Se uită pe fereastră. Acolo. Ce e aia?

Maşina coborî în spirală printr-o cremă de nori. Mai jos, Boba văzu o epavă imensă, rotundă, ruginită, din metal şi plastic, plutind înclinată.

— Tibannapolis, spuse şoferul. Vin aici cel puţin o dată pe săptămână.

Lui Boba i se părea că întregul oraş abandonat părea a fi resturi pe o farfurie, pe punctul de a aluneca în coşul de gunoi.

— De ce ar veni cineva aici? întrebă el.

---

[6] Thranta - specie zburătoare, mare, originară de pe planeta Alderaan. Ca specie, a supravieţuit distrugerii lumii natale din cauza relocării unor thantra pe Bespin.

— Vânători de suveniruri, spuse şoferul.

— Poți să-mi spui unde este Revol Leap?

— Pot să fac mai mult decât atât, spuse micul Ugnaught. Pot să te duc acolo.

În loc să mai țeasă printre clădirile în ruină, se aruncă sub oraş. Privind în sus, Boba putu vedea resturile ruginite ale fabricilor şi minelor de prelucrare a gazului Tibanna. Fundul plat al oraşului plutitor era acoperit cu alge, şi plante care se hrăneau cu alge, şi fiare plutitoare care se hrăneau cu plante, şi plante care se hrăneau cu fiarele care se hrăneau cu plante.

Este un univers dur, îşi spuse Boba în sinea lui.

Trebuie să urmez exemplul tatălui meu şi să devin şi eu dur.

Revol Leap se afla la marginea oraşului – o secțiune de turn zimțată ca un dinte spart care atârna deasupra golului.

Dintr-o dată, apăru o pată de portocalie, un nas elegant, o aripă solidă, o formă familiară, iubită... *Sclav I.* Iat-o! Stând pe o punte îndoită, sub turla răsucită a lui Revol Leap. Şi lângă ea se afla Aurra Sing. Arăta la fel de feroce ca întotdeauna, cu părul roşu strălucind în lumina slabă care se filtra printre nori. Supărată pe galaxie, gândi Boba. Dar de ce? Era genul acela de furie care părea mai mult o piedică decât un ajutor.

Rămâi calm cu orice preț, era calea lui Jango. Şi va fi şi a mea, gândi Boba.

În timp ce maşina încetinea, plana şi ateriza, Boba fu surprins să-şi dea seama că era bucuros să o vadă pe Aurra Sing. Fusese plăcut să aibă un prieten ca Garr. Dar la ce era bun un prieten de care trebuia să ascunzi adevărul?

Aurra Sing nu era o prietenă, nici pe departe; dar măcar ştia cine este Boba.

— Vrei să aştept? întrebă şoferul în timp ce ateriza, micuța maşină zgâriind oțelul cu un sunet dur.

— Nu, spuse Boba, scoțându-şi geanta de zbor şi aruncându-i şoferului ultimele sale credite. Păstrează restul.

— Hei, mulțumesc, amice, spuse Ugnaughtul.

Boba îşi dădu seama că îi dăduse prea multt. Dar ce conta? *Sclav I* se întorsese! Făcu un semn cu mâna către Aurra Sing. Bineînțeles că ea nu îi răspunse. Era prea ocupată să se uite urât la galaxie. Boba se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă galaxia s-ar fi uitat urât la ea. Şi brusc o făcu.

Vumm! Vumm!

Două salve laser loviră lângă Aurra Sing. Veni o altă lovitură, lângă maşină. Şoferul Ugnaught sări din maşină şi fugi spre siguranța unei clădiri din apropiere. Aurra Sing rămase în picioare şi îşi ridică privirea. Boba alergă lângă ea şi îi urmări privirea. Un skimmer al patrulei cerului lui Bespin cobora din nori, trăgând asupra lui *Sclav I.*

— M-ai tradat! strigă Aurra Sing.

Întinse mâna sub robă şi scoase un blaster. Apoi se întoarse spre *Sclav I.*

— Aşteaptă! spuse Boba, alergând după ea. Nu le-am spus nimic. Cum poți fi atât de sigură că sunt Jedii?

Aurra Sing rânji când deschise carlinga.

— Cine altcineva ar mai încerca să mă omoare? Şi ar eşua atât de mizerabil?

Boba se repezi în urma ei.

— Acum putem fugi.

— Îmi pare rău, copile, afacerea a căzut! spuse Aurra Sing. Când le-ai spus Jedilor unde ne întâlnim, ai stricat totul.

— Nu am spus nimănui nimic! Nu am fost eu!

Boba îşi aruncă geanta de zbor în navă. Motoarele erau deja la ralanti.

Aurra Sing îl apucă pe Boba şi îl aruncă din navă. Se lovi de puntea de oțel a oraşului plutitor, atât de tare încât îşi pierdu respirația. Înainte să se poată ridica din nou în picioare, ea închisese rampa, pornise turbomotoarele şi plecase. Boba abia avu timp să se ferească, evitând gazele de eşapament.

— Întoarce-te!

Ridică privirea. *Sclav I* se ridica în nori, cu nava patrulei cerului aproape, în spatele ei. Bătălia începu. Acum trăgeau ambele nave, presărând cerul cu explozii.

Boba voia să facă parte din luptă. Voia să fie din nou la comanda navei sale. Dar cum? Cu ochii pe cer, se dădu înapoi, încleştându-şi pumnii de frustrare.

Apoi îşi aminti de maşină. Tragi – în sus, împingi – în jos. Simplu.

Boba decolă în căutarea navei patrulei cerului, care era în căutarea lui *Sclav I*. În spațiu, ştia că nu va avea nicio şansă de a-i ajunge din urmă. Dar în atmosfera groasă a lui Bespin, toate vehiculele erau relativ lente.

Maşina era ridicol de uşor de manevrat. Şi uşor de zburat cu ea. Boba îşi simți inima bătând excitată. Era minunat să se întoarcă la comanda unei nave, chiar şi a unui mic transportor turistic.

Boba rămânea în urmă, aşa că o luă pe scurtătură, printr-un nor. Ghicise bine: ieşi deasupra lui *Sclav I*, unde Aurra Sing nu-l putea vedea. Încetinise până ce ajunsese aproape să planeze. Punea ceva la cale. Boba privi cum Aurra Sing alunecă într-un grup de nori, ca şi când ar fi aşteptat. Şi, curând, văzu ce aştepta.

Nava patrulei cerului apăru la vedere, înconjurând norul, scanând orizontul după Aurra Sing. Pilotul nu ştia că urmăritorul devenise urmărit şi că Aurra Sing pregătea o ambuscadă. Ținându-şi răsuflarea, Boba privi nava de patrulare care trecea de nor. În orice moment, va urma o explozie de foc laser, iar piesele sparte şi echipajul mort al navei de patrulare vor cădea încet în adâncurile atmosferei lui Bespin, unde vor fi zdrobiți cu toții, pierduți pentru totdeauna în supa toxică de gaze grele.

Călătorie sprâncenată! gândi Boba.

Apoi, pe măsură ce nava se apropia, văzu cine era în ea. La comenzi era un pilot Bespin în timp ce Glynn-Beti dădea ordine. Lângă ea se afla Ulu Ulix, iar lângă el, Garr. Deci, Garr a fost cel care m-a trădat! Garr trebuie să le fi spus totul Jedilor! Dar totuşi... era prieten. Fără îndoială că se gândise că ajuta...

Încă câțiva metri şi ar fi fost cu toții în vizorul Aurrei Sing.

Nu era timp să stea pe gânduri. Boba împinse inelul înainte şi porni, din ce în ce mai repede. Tăie fața navei de patrulare, surprinzând-o şi deviind-o de la curs, exact în momentul în care pornise salva laser a Aurrei Sing...

Capitolul 21

…şi ratase, la câțiva centimetri.

Maşina era ea mică, dar era, de asemenea, uimitor de rapidă. Cu nava patrulei cerului pe urmele lui, Boba se scufundă sub oraş şi ascunse maşina în pădurile de alge atârnânde, unde era aproape invizibilă printre miile de şuvițe dintre care unele aveau sute de metri lungime.

Nava de patrulare era chiar în urma lui. Însă, după o scurtă privire aruncată primprejur, plecă, probabil pentru a relua căutarea Aurrei Sing.

Mă întreb dacă ştiu că le-am salvat viața, gândi Boba. Nu regreta, deşi se întreba dacă făcuse ceea ce trebuia. Dacă ar fi lăsat-o pe Aurra Sing să îi distrugă, acum ar fi fost probabil cu ea, în *Sclav I*. Aşa, iată-l în buruieni. Nicăieri, neavând încotro să meargă. Un băiat de zece ani într-o maşină furată. Fără bani, fără prieteni; nici măcar nu mai avea prețioasa lui geantă de zbor.

Ce era asta?

Boba nu era singurul care se ascunsese între buruieni. *Sclav I* zbura printre ele, strecurându-se tăcută. Se ascundea Aurra Sing de nava patrulei sau o urmărea? Era imposibil de spus. Maşina nu avea unitate de comunicații. Dar ce conta? Boba era sigur că Aurra Sing oricum nu va vorbi cu el. Ea era convinsă că o trădase – şi chiar dacă greşea când credea că le spusese Jedilor unde să o găsească, tot îi stricase ambuscada. Dacă mă vede, va fugi. Sau mai rău, va trage în mine.

Dacă aş putea să o surprind, gândi Boba. Şi apoi, privind-o cum se îndrepta încet spre marginea platformei, se gândi la un mod în care putea face asta.

Ținând maşina ascunsă în frunze, zbură pe urma lui *Sclav I* de-a lungul părții inferioare a oraşului abandonat. Acum era clar că Aurra Sing se ascundea de Jedi. Plutea, abia folosindu-şi jeturile. Îşi pierduse curajul? Boba ştia că de îndată ce Jedii ar fi plecat, va porni turbomotorul, dispărând în spațiu.

Dacă e să funcționeze, trebuie să mă mişc acum, gândi el. Asta însemna să rişte, dar Boba se pricepea bine la riscat.

Nava venea în derivă. Boba aşteptă, cu mâna pe marginea cabinei deschise a maşinii, până când *Sclav I* ajunse direct dedesubt. Apoi se ridică şi păşi peste margine, în aer liber. În timp ce cădea, încet la început, apoi din ce în ce mai repede, Boba urmărea nava de dedesubt. Era minusculă; Bespin era imens. Dacă rata, va cădea o mie de kilometri, până când i se crăpa craniul ca un ou.

Nu ar fi ratat, dar nu luă în calcul deviația în lateral a lui *Sclav I*. Rată doar cu câțiva metri. Văzu şocul de pe fața lui Aurra Sing când îl observă căzând pe lângă ea. Nu putea decât să-şi imagineze groaza pe care o vedea ea pe fața lui.

Apoi auzi un vâjâit în timp ce ea pornea motorul şi se scufunda sub el. Auzi un clic când deschise rampa de intrare şi se poziționă sub el, ca o plasă.

Bum! Boba se lovi de geanta de zbor pe care o aruncase mai devreme; casca de luptă şi cartea erau tari ca o piatră.

Intrarea se închise.

Era în siguranță! Boba rânji – până când văzu privirea Aurrei Sing.

— Dacă nu aş şti că eşti fiul lui Jango Fett, spuse ea, aş jura că ai încercat să-i ții în viață pe Jedi, stricându-mi mica surpriză.

— Eu vreau doar nava înapoi, spuse Boba. Nu-mi pasă pe cine ucizi.

Era un fel de minciună – Boba nu voia să îl ucidă pe Garr, sau chiar pe Ulu. Dar era destul de aproape.

— Destul de corect, spuse Aurra Sing. Hai, să schimbăm locurile.

— Ce?

— Tu ştii cum să zbori cu chestia asta, nu? Iar eu sunt o țintaşă mai bună decât tine. Va trebui să lucrăm împreună pentru a scăpa din aici.

Lui Boba nu trebuia să i se spună de două ori. Ridicându-şi geanta de zbor, se repezi în scaunul pilotului. Se simți bine având din nou mâinile pe comenzile familiare ale lui *Sclav I*.

— Acum scoate-ne de aici. Să vedem dacă prietenii noştri mai sunt acolo.

Erau.

Zbang! Zbang!

Boba evită salvele laser din două părți. Navei de patrulare i se alăturaseră nave de luptă de pe Candaserri. Asta era şansa lor de a prinde vânătorul de recompense care atacase atât de mulți Jedi.

Aurra Sing trase înapoi, dar salvele ratară de departe. Boba aruncă mica navă într-un şurub şi intră într-un nor.

— Să luăm ceva vid! spuse Aurra Sing. Îndreaptă-te spre spațiu.

— Nu cu navele alea de luptă pe coadă! strigă Boba. Nu am unde să mă ascund acolo sus.

Numărase cel puțin patru nave de pe Candaserri. Jedii ceruseră întăriri şi le primiseră.

— Ei bine, nu suntem tocmai invizibili nici aici! strigă Aurra Sing înapoi. Suntem înconjurați – şi vine o furtună. Furtunile astea de pe Bespin sunt mortale.

Poate că asta va funcționa în avantajul nostru, gândi Boba.

Verifică imaginea radarului. Era acolo – o furtună monstruoasă, urcând de la nivelurile inferioare ale atmosferei, până către zonele inferioare ale spațiului. Era plină de fulgere şi se învârtea ca o viteză supersonică.

— Ține-te bine! strigă Boba.

Scoase *Sclav I* din nori, în mijlocul navelor de luptă Jedi care îl aşteptau.

Zbang!

Zbang!

Boba aruncă mica navă într-un fel de dans, evitând salvele laser, pe măsură ce străbătea cerul plin de nori al lui Bespin, cu patru... Nu, şase... Nu, opt nave de luptă şi o navă de patrulare a Oraşului Norilor imediat pe urmele lui.

— Acum ai făcut-o! strigă Aurra Sing. Ne-au văzut cu toții.

— Nu pentru mult timp, spuse Boba, gândindu-se la tatăl său, în timp ce se îndrepta drept spre norul de furtună brăzdat de fulgere. Nu ne urmează nimeni acolo unde mergem noi!

Capitolul 22

Întuneric total.

Apoi lumină orbitoare.

Sclav I se scutură, se învârti, scârțâi şi gemu.

Turbomotoarele erau inutile. Nimic nu se putea împotrivi puterii furtunii. Nava se ducea acolo unde o trimitea furtuna, în jos, jos, jos…

Sclav I fusese conceput pentru a rezista vidului spațiului cosmic, nu presiunilor atmosferice extraordinare ale unui gigant gazos ca Bespin. Apăru o crăpătură în fereastra cabinei; Boba puutea mirosi o duhoare acră, toxică.

— Ne rupem în bucăți! strigă Aurra Sing. Am crezut că ne îndreptăm spre spațiu!

— Şi eu, răspunse Boba.

Ambele voci fură în curând înecate de țipătul vântului. Boba stabiliză nava şi lovi maneta turbomotoarelor. Sclav I se scutură, zăngăni, se rostogoli, şi se învârti, şi se dădu peste cap. Fulgerul se prăbuşi peste ei în valuri uriaşe, ca un val de lumină.

Boba văzu fața lui Aurra Sing reflectată în fereastră şi, pentru prima dată, păru mai îngrozită decât supărată. Imaginea o speria. Ştia că el părea şi mai speriat. Apoi, brusc, se termină. Tăcerea era mai terifiantă decât zgomotul.

Boba ştia că era mort – vedea peste tot stele. Stele reci, minuscule, tăcute.

— Am reuşit, spuse Aurra Sing. Bun zbor – pentru un copil nătărău.

Boba nu se obosi să-i răspundă. Era slăbit de uşurare. Reuşiseră. *Sclav I* era în spațiu. Micuța navă urcase pe pereții furtunii, până pe orbita în jurul lui Bespin. Nimeni nu îndrăznise să-i urmeze.

— Trebuie să vorbim, spuse Boba. Era epuizat, dar simțea o încredere nouă. Asta este nava mea. O vreau înapoi. Acum.

— Mai târziu, spuse râzând Aurra Sing. Există alte planete în sistem, în care vom fi mai puțin vizibili. Cu excepția cazului în care vrei să aştepți aici ca să ne vadă Candaserri?

Capitolul 23

— Tatăl tău şi cu mine nu eram tocmai prieteni, spuse Aurra Sing, odată ce erau pe orbită în jurul unei planete întunecate – o soră a lui Bespin care era încă vizibil, ca un glob mic, în depărtare. Vânătorii de recompense nu pot avea prieteni. Dar l-am respectat. Era foarte bun. Fără ataşamente sentimentale, fără loialități.

— Ca şi tine? întrebă Boba.

— Într-un fel – şi, de asemenea, la fel ca tine, continuă Aurra Sing. Îți dezvolți unele dintre cele mai bune calități ale sale. Nu că mi-ar păsa. Drumurile noastre s-au intersectat doar din nevoie.

Boba se întrebă ce însemna asta.

— Să le descurcăm, atunci, spuse el. Asta este nava mea. Alege o planetă şi te voi lăsa pe ea; ne vom lua rămas bun...

— Şi călătorie sprâncenată, de asemenea, spuse Aurra Sing. Dar mai întâi avem o treabă de făcut împreună. Tu, cu mine şi cu tatăl tău, Jango Fett.

— Tatăl meu?

— Era mai bogat decât îşi dădea seama oricine. A lăsat credite şi comori ascunse prin toată galaxia. Sunt ale tale, Boba. Tot ce ai de făcut este să le ridici.

— De unde? întrebă Boba.

Inima îi bătea de emoție. Aurra Sing zâmbi.

— Din câteva locuri. Ştiu întâmplător unde sunt, toate. De aceea suntem o echipă. Eu am coordonatele şi tu ai codurile.

— Coduri? Nu am coduri.

— ADN-ul şi scanările retiniene sunt codurile. Tatăl tău s-a asigurat că toate comorile vor putea fi accesate doar de fiul său.

— De ce ar trebui să am încredere în tine? De unde ştii toate acestea? întrebă Boba. Mi-ai furat nava o dată şi m-ai trădat lui Dooku.

— Să ai încredere în mine? Ai fi un prost dacă ai avea încredere în mine. Crezi că eu am încredere în tine?! Eşti fiul lui Jango Fett, la urma urmei. Vom lua comoara şi o vom împărți, jumate-jumate. Asta-i tot, puştiule. După aia, eşti pe cont propriu.

— Jumate-jumate? Dar este a mea!

Boba se întrebă dacă va vedea măcar şi jumătatea aia. Aurra Sing zâmbi.

— Ai de ales? Doar nu vrei să aştepți să o găsească altcineva.

Boba se întrebă, de asemenea, dacă Aurra Sing ştia că Jango Fett are zeci de mii de fii. Ştia că tot ce are de făcut era să răpească un soldat clonă?

Dar ce îi tot spunea tatăl său? Că el era singura clonă nealterată?

— Bine, spuse Boba. S-a făcut. Suntem o echipă – deocamdată.

— Totul este deocamdată, copile, spuse Aurra Sing. Aşadar, hai să mergem spre prima comoară. Putem să dormim în hiperspațiu. Voi introduce coordonate în timp ce tu priveşti în altă parte. Şi chiar vreau să spun *în altă parte*!

De îndată ce făcură saltul şi se aflau în hiperspațiu, Aurra Sing se culcă, sforăind tare. Boba se aşeză pe geanta de zbor şi privi cum treceau stelele. Şi el era obosit, dar se simțea prudent. Primise nava şi geanta de zbor, înapoi. Era pe cale să obțină restul moştenirii tatălui său. Îşi făcuse un prieten, chiar dacă era un prieten pe care nu-l va mai vedea niciodată. Scăpase de Contele Dooku... dar pentru cât timp? Şi în compania Aurrei Sing, va fi de două ori mai urmărit de Jedi.

Aurra Sing nu era un prieten, cu siguranță. Dar era utilă. Şi, cel puțin, putea fi sigur că nu va fi de încredere! Boba Fett ştia că va trebui să rămână în gardă.

Sfârşit

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.